

IHS

MARIA

BOGO

LJUB

**CERKVEN LIST
ZA SLOVENCE**

Izhaja začetkom vsa-
:: kega mesca ::
Tiska Katol. Tiskarna
:: v Ljubljani ::

Stane:

za celo leto K 2.—; za
Nemčijo K 2.50; za Ame-
riko in vse ostale zuna-
:: nje kraje K 3.— ::

Spisi in dopisi se po-
: šiljajo uredništvu, :
naročnina in darovi
pa upravništvu „Bo-
goljuba“ v Ljubljani

Spisi se morajo poslati
do 10., dopisi do 15. prej-
:: šnjega mesca ::

Koledar za februar 1916.

Namen molitve za februar, določen od sv. očeta:

Sveti oče.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi nujni dogodki	Češčenje presv. Rešnj. Telesa		
			ljubl. škof.	lavant. ško.	
1 2 3 4 5	Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Ignacij m. Svečnica Blaž Andrej Korz. Agata	Ponižaj sovražnike sv. Cerkve Krščanske matere Vsi bolni v vratu Bogoljub in njegovi sotrudniki Kat. cerkev na Japonskem	Ljublj. Franč. Vrabcje Trbovje Begunje p. C. Koroška Bela	Š. sest. v Celju Petrovče Zalec Gotovlje
6 7 8 9 10 11 12	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Doroteja Romuald Janez Mat. Apolonija Školastika Prik. B. D. M. Evlalija	Naši vojskovodje in vojaki Kuge, lakote, vojske, reši nas, Gospod Naši ujetniki Vsi, katere zobje bole Ženski zavodi Kat. Cerkev na Francoskem Družbe treznosti	Sela p. Š. Rieg Hotedršica Mirna Ljublj. Licht. Trstenik Žabnica	Teharje Griže Sv. Peter v S.d. Galicija Polzela
13 14 15 16 17 18 19	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Katarina Valentin Favst. in J. Julijana Donat in tov. Simeon Konrad	Duha nečistosti, reši nas, o Gospod Božjastni Pravi duh pokore Marijine družbe Katoliške razmere na Balkanu Naš cesar Sreča pri domači živini	Hotič Radovica Bela Cerkev Zalilog Zavrac Spod. Idrija Duplje	Kozje Sv. Peter v G. Podsreda
20 21 22 23 24 25 26	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Elevterij Eleonora Stol sv. Petra Peter Dam. Pred. sv. ap. M. Matija Valburga	Mir in soglasje med kršč. vladarji Da obraniš sad zemlje, pr. te, usl. nas Vladaj in ohrani svojo sv. cerkev Zapuščeni otroci Naše sirote in vdove vsled vojske Srečne volitve Posli in delavci	Leše Banjaloka St. Vid p. Brdu Kolovrat Vavtavas Trnovo red. Slap	Podčetrtek Sv. Vid p. Planini Sv. Marjeta Olimlje Dobje
27 28 29	Nedelja Poned. Torek	Marjeta K. Leandar Roman	Pogosto sv. obhajilo Bolni in pohabljeni vojaki Vsi v februarju umrli	Razdrto Preloka	Pilštanj

Odpustki

za mesec februar 1916.

1. **Torek.** Zv. Andrej. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

2. **Sreda.** Svečnica. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine popolni odpustek v bratovski cerkvi danes ali v osmini; če bratovske cerkve ne morejo obiskati, pa ako zmolijo tretji del rožnega venca; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevji škapulir; g) onim,

ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine svete Družine; l) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini; m) tretjerednikom. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

3. **Četrtek,** prvi v mescu. Zv. Odorik. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan; b) tretjerednikom kakor 1. dan.

4. **Petek,** prvi v mescu. Sv. Andrej Korzin. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; d) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan.

Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne.

III.

Kristus Gospod je nam v to solzno dolino prinesel iz nebes večno oznani-lo: Blagor žalostnim, preganjanim, trpečim in jokajočim! Blagor, blagor vam, ki trpite! Veselite se in od veselja poskakujte!...

To je nebeško-prijetna govorica za ušesa vernega trpina. — A govoriti in druge blagrovati, ko trpé, je lahko! Pa on ni samo govoril tako lepo, potrdil je ta nebeški nauk tudi s svojim zgledom, — s celim svojim življenjem. Na svojem lastnem telesu in na duši svoji je pokazal, kakšno ceno ima pri njem trpljenje.

Kaj je bilo Jezusovo življenje — če ne samo trpljenje?

Raztrgana bajta — ne, še slabši: podzemeljska luknja, živinski hlev — njegova rojstna hiša; živinske jasli, v njih malo pušče slame — njegova zibel; nekaj revnih cunjic njegova obleka... Komaj rojen — že preganjan; v nevarnosti njegovo mlado življenje. Življenje njegovo v Nazaretu — revščina, pokorščina in trdo delo. Zadnja leta njegovega življenja, ko je javno nastopil, — sovražen, obrekovan, zalezovan, vjet, ubit, umorjen med groznim trpljenjem... In v tem njegovem trpljenju ni bilo bolečine, ki bi bila njemu prihranjena; kar more človek grenkega okušati, je okušal on. Trpel je vse mogoče bolečine: na duši žalost, na telesu rane, pred svetom

strašno sramoto... Od enega učenca izdan, od drugega zatajen, od vseh (razen enega) zapuščen... Od duhovnov tožen, od ljudstva zavržen, Barabu zapostavljen, od sodnika obsojen, od vojakov zasramovan, obleke oropan, od Boga samega zapuščen... Verige, biči, trnjeva krona, križ, žeblji, sulica, jesih, žolc, — vse, vse, kar si je hudobija mogla izmisliti, vse je moralo pomagati, da njega muči...

To je bilo življenje učlovečenega Boga. To je njegov delež.

Ali je bilo vse to nujno potrebno? Ne! Ali ni mogel sveta odrešiti na lažji način? Gotovo! Saj je ena sama kapljica njegove krvi zadosti, da izmije grehe vsega sveta.

Ali je bil morda prisiljen v to? Nikakor! — Ali ni mogel uiti svojim sovražnikom? Pa kako lahko! Saj jih je samo dih njegovih ust vrgel po tleh.

Torej si je radovoljno izbral tako življenje? Seveda, popolnoma radovoljno! — Pa zakaj vendar?! Zakaj je hotel rajši hoditi po samem trnju, ko bi bil vendar lahko hodil po samih rožicah? Zakaj se je rajši dal križati od hudobne druhalii kakor streči si od legijonov angelov?

Zakaj neki? — Dva sta bila nagiba, ki sta ga napeljala na to trnjevo in križevo pot.

Prvi je bil ta, da je on — zasramovan, z ranami obdan, od sveta in neba za-

puščen — tebi, moj dragi trpin, in vsem trpinom do konca sveta v zgled, v tolažbo, v bodrilo in krepilo. »O vi vsi, ki mimo hodite — ki hodite mimo križa skoz vsa tisočletja — pogledajte, ali je bolečina kakor bolečina moja!«

»Sin, z nebes sam prišel zavoljo tvojega zveličanja; prevzel sem tvoje reve, ne primoran, ampak iz ljubezni, da se ti učiš potrpežljivosti in voljno prenašaš časne nadloge. Zakaj od svojega rojstva pa do smrti na križu nisem bil brez trpljenja, pač pa sem užil mnogo siročine v časnih rečeh. Slišal sem mnogo tožb zoper sebe, trpel sem voljan sramoto in zaničevanje; dobrote sem delil, pa so mi bili nehvaležni; čudeže delal, pa so me kleli, poučeval sem jih, pa so me grajali.« (Tomaž Kempčan III, 18.) — Tako te prijazno nagovarja, poučuje in s svojim zgledom tolaži križani Zveličar.

Kaj hočeš ti, ki nosiš svoje križe, odgovoriti trpečemu Kristusu na ta njegov prijazen nagovor? Kaj drugega, kakor da mu rečeš z istim modrim Tomažem Kempčanom:

»Gospod, ker si bil ti potrpežljiv v svojem življenju in si s tem najlepše izpolnil voljo svojega Očeta, zato je prav, da sem tudi jaz, ubogi grešnik, potrpežljiv po Tvoji volji in da nosim, dokler bo Tvoja volja, v svoje zveličanje težo trohljivega življenja. — Dasi je sedanje življenje res težavno, vendar si s tem mnogo zaslužimo s Tvojo milostjo; in nam slabim je lažje in svetlejšo, ker vidimo Tvoje zglede in stopinje Tvojih svetnikov. — O, koliko hvale sem Ti dolžan, da si meni in vsem vernim milostno pokazal pot do svojega večnega kraljestva! Ko bi ne bil Ti hodil pred nami in nas ne bil učil, kdo bi hodil za Teboj? Glej, še zdaj smo mlačni, dasi smo slišali toliko Tvojih čudežev in nauk; kaj bi šele bilo, ko bi ne imeli tolike svetlobe, ki nam kaže pot za Teboj! Tvoje življenje je naša pot in s sveto potrpežljivostjo potujemo k Tebi, ki si naše plačilo.«

To je torej prvi nagib, zakaj je po-

stal učlovečeni Bog radovoljno »mož bolečin, najzadnji izmed vseh.« Zato, da je tebi in meni in vsem, ki hodimo čez Kalvarijo življenja, v tolažilo in krepilo. On nosi pred nami zastavo, zastavo križa, da tudi mi drugi križenosci bolj pogumno korakamo na Kalvarijo.

Pa je še drug vzrok, zakaj si je Kristus izvolil trpljenje v delež svojega življenja. — Kateri neki?

Ali si morete misliti, da bi bil Bog-človek, ki je neskončna Modrost, ki ima vse natančno pretehtano in precenjeno, koliko je kaka stvar vredna, da bi si bil on izbral zase kaj takega, kar je v resnici slabo in malovredno? To je nemogoče! — Ko bi bilo zlato in čast in zločnost in vsake vrste prijetnost nekaj resnično in trajno dobrega, gotovo bi bilo vse to delež Kristusov: sijajna palača, zlata zibel, trop služabnikov, hvala ljudi, zdravje brez boleznin in bolečin, kraljestvo sveta, sladkosti življenja. — Ker je pa njegovo božje oko, njegova sveta bistroumnost razvidela, da je to samo navidez dobro, je vse to odklonila; izvolila pa to, kar je resnično dobro in dragoceno: trpljenje, križ, bolečino.

Torej ne gledena na sibi si bil Kristus izvolil v svoj delež trpljenje. Izvolil zato, ker je trpljenje samo na sebi nekaj resnično in trajno dobrega, imenitnega, dragocenega. Tako dragocenega, da zemlja dragocenejšega ne premore...

Ali je to mogoče?! — se začuden vprašuješ. Je, je, prijatelj. Tako je in nič drugače! Kristus, večna Modrost, — ki ne more ne goljufati ne goljufan biti, ne zmotiti se, ne v zmoto zapeljati — nam je to povedal s svojo besedo in s svojim zgledom. On je hvalil in blagrovil trpljenje, pa si ga tudi sam izbral v svoj delež.

In ti, ki trpiš, praviš, da si nesrečen?! Delež Kristusov je tvoj delež; ti ješ z njim pri eni mizi, piješ iz njegovega keliha — in to naj bi bila nesreča?! Prijatelj, ti se motiš, močno motiš. Kaj si moreš vendar boljšega želeči, kakor imeti in užiti

vati to, kar ima in uživa sam Bog?! Ti si srečen — pa tega ne veš! Vrzi mreno raz oči; spreglej; v luči božji glej ne-

popisno dragocenost trpljenja! In razsvetljen od te božje luči — Jezus sam ti veleva — se veséli in poskakuj od veselja!

Daj nam mir, Gospod!

Vsa zemlja, o Gospod, ječi
grobov prepolna in krvi,
in mesta, kočé revne po gorah
Te prosijo v solzah:
O, daj nam mir, Gospod!

Usmili grešnih se otrok,
predobri — zdaj srditi Bog,
in pošlji mir nam iz neba,
ki boj krvav konča:
Usmili se, Gospod!

Obrni zopet k nam obraz,
pozabi prošli, grešni čas;
glej, ljudstvo objokuje greh,
solzé kesá v očeh:
Usliši nas, Gospod!

39. 2.

Gospodstvo presv. Srca Jezusovega v družini.

(Namen molitvenega apostolata za januar.)

Kdo se ne spominja dne 6. januarja lanskega leta! Vsa kranjska dežela, da cela Avstrija se je takrat posvetila presvetemu Srcu Jezusovemu. »Tebi, o Jezus, ki si Kralj kraljev in Gospod gospodovalcev, izročamo sebe in svojo domovino,« je molil takrat deželni glavar kranjski.

Letos pa, kakor za obletnico, naročajo sv. oče, da se združimo v svojih molitvah v ta namen, da zavlada presv. Srce Jezusovo v družini. Kako lep, kako vzvišen namen!

Kako smo že molili, lani? »Da bi pa mogli biti s Teboj trdneje sklenjeni, zato se danes vsakdo izmed nas posveti, zato posvetimo našo domovino Tvojemu presvetemu Srcu.«

Krščanske družine v naši domovini! Ali se zavedate teh pomenljivih besedi? Ali se tudi po njih ravirate? Nikdar ne pozabite, da je slednja naša družina presv. Srca lastnina! In če ste njegovi, ali živite kot njegovi? Ali sovražite greh, kot ga sovraži on? Vprašam najprvo vas, slovenska dekleta, ali čuvate skrbno svojo deklinško čast in sramežljivost? Ali vam morda »Bogoljub« zastoni

kličé: Dekleta, pamet! Lastnina presv. Srca ste... Mladičiči, kar vas je še doma, ali se varujete ponočevanja, popivanja, nespodobnega govorjenja in drugih razvad? Tudi vi ste lastnina presv. Srca... In vi očetje in matere, vi čuvaj najdražjega zaklada presv. Srca po naših družinah, izvršujte v ljubezni do najsv. Srca svojo pretežavno dolžnost! Tudi vi in vaši otroci ste lastnina presv. Srca.

V družinah so doma nadloge, težave, križi, bridkosti. L. 1915. je v marsikatero družino vsekalo globoko rano. Kdo ve, kaj bo prineslo zopet l. 1916.? Takrat, ko bo družinsko gorje najhujše, pokleknite pred najsv. Srce in molite: »Tvoje usmiljeno srce o dobrotljivi Jezus, naj sprejme vse trpljenje, vse solze in žrtve Tebi vdanega ljudstva kot dar pokore in zadoščenja za premnoge žalitve.«

Vsi bolniki, dušni in telesni, ne pozabite: Lastnina presv. Srca ste tudi vi. V grehah zakopane duše, ki ste padle pa želite vstati, podajte se na pot do tistega Srca, ki je naš mir in naša sprava, daritev za grešnike! Bolnike priklepa na bolniško posteljo daljša ali krajša mukepolna bole-

zen. Hudo je bolan biti; ali vedite, da je bolezen vabilo ljubeznipolnega Srca Jezusovega v hišo Očetovo. Ali boste gluhi za ta klic? Z Jezusom do smrti pokornim boste našli v presv. Srcu vir vse tolažbe v dolgotrajnih mukah, ob smrtni uri vam bo to Srce zažarelo kot upanje v njem umirajočih in vas bodrilo z upanjem večnega življenja in prihodnjega vstajenja.

In nazadnje še eno besedo vam, našim očetom, bratom, sinovom na bojišču: Hrabro odbijate ljute napade zunanega sovražnika, ali v skrbeh se vprašujemo: Ali boste mogli premagati tudi notranjega sovražnika? Vemo, v kakšni nevarnosti ste pred raznimi zapeljivimi kačami v ženski obleki. Možje, pogum! Tudi na vas nismo pozabili, ko smo posvetili svojo domovino presv. Srcu, tudi vi ste njegovi. Spominjajte se tega; vaše družine, vaši otroci doma dvigajo za vas svoje ročice in

molijo za vašo srečno zmagó. Bojujte se kot junaki presv. Srca Jezusovega in zmagujte še nadalje! Hrabro odbijajte vse zunanje in notranje sovražnike! Kakšno veselje za vas in za nas, ko se boste po prestanih hudih bojih vračali zdravi k svojim zdravim družinam, ki že tako hrepene po vas! Presv. Srce Jezusovo, brani jih, varuj jih, kakor svojo last in posest!

Presv. Srce Jezusovo naj gospoduje po vseh naših družinah. Družina je podlaga države, podlaga sv. Cerkve. Če zavlada presv. Srce Jezusovo po naših družinah, bo prodrla njegovo oblast tudi v javnost, v državno in cerkveno življenje. Združeni pod zastavo najsv. Srca bodo uživali naši domovi, bodo uživali vsi narodi sadove dolgotrajnega miru, ki naj ga nam Vsemogočni skoraj dodeli! Dokler se pa to ne zgodi, pa molite, molite in zopet molite!

J. L.

Jezus — kralj našega življenja.

Iz pridige g. kaplana I. V., govoreni dne 25. novembra 1915 pri sv. Katarini na Koškem.

Duša človeška, kdo te je videl, kdo te razume, kdo te pozna? Duša človeška, jaz te ne vidim, te ne slišim in te ne čutim in vendar si tu, ko zavriskaš radosti in jokaš in stokaš v brezupnem trpljenju; duša človeška, jaz te ne vidim, te ne slišim in te ne čutim in vendar si tu, si v prsih s svojim hrepenenjem po sreči!

Po sreči hrepeni vse, srečni hočejo biti vsi, vsak reven zemljan. Vprašaj otroka v palači: otrok kraljev, po čem hrepeni tvoja duša? »Srečen hočem biti, neizmerno srečen.« Vprašaj otroka na cesti: otrok beraški, po čem hrepeni tvoja duša? In otrok beraški se žalostno smehlja: srečen hočem biti, le malo srečen, a vendar srečen hočem postati. In če se ozrem na vas, ki ste prišli danes z daljnih potov, tedaj zagledam v duhu duše, ki so že tisočkrat zastokale pod silno težo svojega življenja, če se ozrem na vas, tedaj zagledam srca, ki so vzdrhtela in zaplakala v bolečini, da, če

pogledam vas, mi vstaja v duši tiha želja i vas vprašati, li hrepenite tudi vi po sreči?

In če je srce vam mirno, če ste že našli veliko srečo svojega življenja, o, blagor vam tedaj na vekomaj! Za danes pa povejte, kaj je pač utešilo vaše hrepenenje v duši? Li svet, z lepoto svojo čudovito, z razkošjem svojim in sladkim petjem o ljubezni pozemeljski? Te je osrečil svet, o j duša odgovori, te je osrečil svet?

O, kje more svet utešiti gladno hrepenenje v naši duši? To more samo eden: Bog. Pred davno, davno prešlimi stoletji je našel — svetovne zgodovine najsilnejših eden — rešilno besedo. Iz dna koprneče duše velikana Avguština so vskipele besede: *Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v Tebi, o Gospod...*

To hrepenenje po večnih višavah je našlo svoj cilj in svoj mir v Kristusu. Kristus je rekel: Jaz sem kruh življenja, kdor prihaja k meni, ne bode več gladoval in

kdor v me veruje, ne bode več žejal vekomaj ne. Vsa lepota, vsa veličina, ki je naša usta šepetati ne morejo, vsa neizrazna milina, ki jo zremo zgolj v najsvetejših sanjah, vse to je pri Njem že zdavnaj izpolnjeno in uresničeno. Kristus kraljuje nad milijoni duš ter vliva mir, pokojno srečo v ubogo, trpeče človeško srce.

Da, dragi moji, Kristus, le Kristus je naše življenje, Kristus na vekomaj! Le ta nas more osrečiti, ki je neskončno bogat, brezmejno mogočen in neizrekljivo lep: Kristus, kralj naših src in našega življenja!

Dragi, kaj je življenje? Ste že kedaj premišljevali o njem? Ali ni enako dimu, ki se vije nekaj časa v zrak in se izkadi, ali ni enako senci, ki izgine? Ali ni tako poceni, tako malo — malo vredno? Oj, ozrite se vendar na sever, ozrite se proti jugu, vprašajte Podoljske ravnine in Dobrdojsko planoto, ki vsa so pila rdečo kri življenja, vprašajte to od tople človeške krvi napojeno zemljo: Koliko je vredno naše življenje...

Da, človeško življenje, ti si poceni, si tako malo, malo vredno in vendar — človeško življenje, li nisi neskončno veliko? Usoda življenja te izteka v brezčasnost in traja vso dolgo, dolgo večnost!

Dotaknil sem se krvaveče rane, dotaknil sem se boli in svetih solz. In tolažiti bi vas hotel, vas matere, ki jokate za svojimi sinovi, vas žene, ki ne zatisnete oči ponoči. Da, tolažiti bi vas hotel, a kaj je beseda tolažilna v primeri z boleščjo vaših src...?

Pred kratkim sem videl sliko umirajočega vojaka, ki leži osamljen na večernem polju. Iz oblakov se spušča k njemu nebeško-jasna postava: Kristus sprejema umirajočega vojaka v svoje naročje. Pod sliko pa stojijo besede iz evangelija sv. Janeza: Jaz jim dajem večno življenje in nikdar ne bodo več umrli in nihče jih mi ne utrga iz mojega objema.

Matere, žene, sestre in neveste, ste čule besede, ki vam segajo v dušo tako globoko in vam blažijo srce tako mehko in čistijo in lečijo skelečo rano vaše boli? O, žalujte, le jokajte, saj žalost vaša je velika

in solza vaša sveta, jokajte in žalujte —, le obupne in neutolažljive ne morete več biti, ko čujete obljubo božjo, da pridejo padli junaki v roke, iz katerih jih ne iztrga nihče več, ki jih bodo vodile v večno življenje, kjer jih ne čaka ne smrt in ne grob...

Kristus naj vas tolaži, vas tužne žene, Kristus, po katerem vojaki sami tako neskončno hrepene; kajti i njih ne utolaži nihče drug. Neki vojni kurat je pisal: poznaj pogled, ki omami naše ranjene in umirajoče vojake, da ne čutiljo in se ne zmenijo več za svoje rane in za bolečine, in ta pogled je pogled na Kristusa na svetem križu.

Vojak je bil od koscev granate težko zadet in izgubil je luč oči. Ko ga je hotel duhovnik potolažiti, mu reče: ne trudite se, prečastiti, v moji duši ni teme, tu notri je vse jasno in svetlo, danes sem se združil v sv. obhajilu s svojim Tolažnikom.

In isti kurat je pisal, kako mu bode ostala nepozabna neka noč meseca septembra. Topovi so pokali, grmenje je odmevalo po gorah in šipe so žvenketale. Ravno se je spravljal v postelj, ko nastane zunaj na stopnicah velikanski ropot: črno-vojniki so drvili k njemu, k svojemu duhovniku: »Alarmirali so nas, v eni uri moramo v strelske jarke, ali bi nas ne mogli še prej obhajati?«

Nepopisno lep prizor: zvezdice blišče z nebes tako mirno in jasno, koč bi ne videle bojev in gorja, ki razsaja po zemlji. Vojaki pa hite z Odrešenikom v svojih prsih v strelske jarke. Jezus, kralj naših src, kralj našega življenja je pri njih, Jezus v najsv. Zakramentu jih tolaži.

Jezus v najsvetejšem Zakramentu! Dragi, ni li ta zakrament vir, iz katerega črpa vse trpeče človeštvo nanovo moč in upanje, nanovo zdravje in življenje? Čudovita je sila, čudovita je moč, ki jo daje Jezus v najsvetejšem Rešnjem Telesu vsem onim, ki ga uživajo.

O, kako veliko, kako sladko in čudopolno je Rešnje Telo! Da bi imel jezik angelov, v najsvetejših besedah bi pel slavo

njemu, ki je milina in sladkost iz raja. O, da bi imel svetost svetnikov in navdušene nedolžnih otrok, poln nadzemeljske ljubezni bi vam govoril o njem, za katerega so dali milijoni in milijoni kri svojega srca!

Rešnje Telo, dragi moji, povejte mi, kaj je Rešnje Telo? To telo je biser vseh biserov, za katerega bi imeli dati vse zaklade tega sveta. In če bi nam bili dragi, kot nam je drago naše srce, dati bi ji morali in z njimi kupiti biser, ki je dragocenejši od nebes in zemlje...

Rešnje Telo, dragi moji, kaj je Rešnje Telo? To telo je solnce vseh solnc, pred

katerim blede luna in temneva žareče veličanstvo neba, v katerega žarkih živi in polje vse, brez katerega bi vladala povsod tema in smrt...

Rešnje Telo, dragi moji, kaj je to? To telo je ljubezen vse ljubezni. Pred to ljubeznijo veneva sveta ljubezen materina, stopa v stran vroča ljubezen nevestina in čista in nežna ljubezen sestre. Kraljevska in božanska je ta ljubezen. Čudovitejša od zvezd na nebu, žarnejša od južnega solca in slajša kot pesem v maju je ljubezen vse ljubezni, katere žarišče je Jezus v Zakramentu.

Ti bodi moj vodnik!

Po težkih potih hodim
med bojnim šumom blodim
že skoraj leto dni.
Premnogokrat grozila
je smrti kruta sila,
a rešil si me Ti.

Letele so granate
kot blisk na bojne trate,
viharil bojni krik;
in molil sem goreče,
zaupno in proseče:
Ti bodi moj vodnik!

Ko zjutraj sem zarano
dobil skelečo rano,
splul k Tebi moj je vsklik:
Med ognjem v bojni črti
si varoval me smrti,
o dobri moj vodnik!

Zacelil si mi rano,
in zopet hodiš z mano
kot dober tolažnik.
O še naprej me vodi,
da noga ne zablodi,
Ti bodi moj vodnik!

Limbarski.

Srce Jezusovo — ti si moje solnce!

(Dalje.)

Srce božje zahteva priznanja in zadoščenja.

Strmeč smo v dosedanjih razpravah pregledovali prekrasno, veličastno panoramo v žaru božjega Srca: Betlehem, Kalvarijo, oltar, tabernakel, obhajilno mizo... Vsaka točka te nebeške panorame nam glasno kliče: »Glej, tako zna in more ljubiti le Bog, večna, neustvarjena ljubezen! Kaj so v primeri s temi božjimi čini vsa človeška slavna dela? Prazen nič!

B e t l e h e m ! Kaka čutila nam vzbujaš! V naročju deviške Matere počiva neznatno, revno Dete! Glej, pomisli! To Dete

je učlovečeni Bog, kralj veličastva! Svetle, pevajoče angelske trume pričajo o njegovem božanstvu!

Božje Dete odraste v mladeniča, moža. Tri leta uči svoj božji nauk; potrjuje ga s čudeži. Naposled ga uzreš na Kalvariji. Na križu viseč daruje kot veliki duhovnik pravo, čisto, popolno daritev. Vonj te velike daritve puhti v nebo. Božji srd je potolažen; saj je večni pravici zadoščeno. Izpod vznožja križa se izlivajo reke milosti, blagoslov, zveličanje po vrtu sv.

Cerkve in v srca posamnikov. Nebesa so zopet ubogim, grešnim zemljanom odprta na stežaj! Utolažena bodi, zemlja!

vzvišenejše, najpopolnejše opravilo, ki se ga je mogla izmisliti le božja ljubezen. Ko mašuje mašnik kot namestnik Kristusov,

Naša Kalvarija pa je oltar! Presrečen kraj! Na tebi obnavlja Jezus dan za dnem križevo daritev, prav z istimi čutili kot na Kalvariji. Pomni! Sv. maša je naj-

obkrožajo oltar trume angelske, moleč skrivnostno daritev. Na oltarju sloni t a - b e r n a k e l, kjer biva v svitu večne luči naš najboljši prijatelj kot dobri pastir sredi

svojih ovčic. Njegovo oko zre po nas, za nas bije njegovo Srce! Tu nas razveseljuje, tolazi, krepča . . . Vedno pogrnjena pa je obhajilna miza, ki nas vabi: Zauživajte nebeški kruh, da bo vaše življenje svetof Okušajte, kako sladak je Gospod!

In Cerkev naj deli iz teh nebeških zakladnic vsem, ki so poklicani in jih želé.

Nastane prevažno vprašanje, ki ga le vedno premalo uvažujemo: Kje pa se nahaja tisti čudotvorni vir, iz katerega izhajajo vsa ta velika božja dela? Kje tvornica tolikih veličastnih činov? Pomni in nikdar ne pozabi: Ta čudotvorni vir, ta nebeška tvornica je veličastno, ljubezni plamteče Srce — to oko in solnce veseljstva!

Nekoč je sv. apostol Pavel premišljeval vse to ter je vskliknil: »Upogibam svoja kolena pred Očetom Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki je oče vsega, kar je v nebesih in na zemlji, da prebiva Kristus v vaših srcih, da v ljubezni vkoreninjeni in utrjeni morete umeti, kakšna je širokost in dolgost, visočina in globočina božje ljubezni, ki um preseže . . .«

To božje Srce obseva in ogreva s svojimi blagodejnimi žarki vse čase in vse kraje; s svojim usmiljenjem prešinja vse globine človeške revščine in grešnosti; z istim ognjem pa oklepa tudi vsakega pojedinca posebej, kar še bolj prevzema srce vsakoga, ki pomisli: »on je mene ljubil in se je dal zame v smrt!«

Katero oko bi moglo pregledati, kdo le od daleč preceniti vse obsegajoče, tako ogromno delovanje božjega Srca? Tisti bi moral premotriti in dostojno preceniti vse letnike človeške zgodovine ter zasledovati, kaj vse je isto storilo. Poklicati bi moral na pričo vsa človeška srca, ki so bila na zemlji; ta bi morala priznati, kako velike reči jim je storil Gospod! Prihiteli bi blaženi nebeščani ter bi hiteli praviti, kako lepa bivališča jim je pripravil mili Zveličar; da, celo zavrženi v peklu bi morali priznavati, da jim je nekoč sijalo solnce božjega usmi-

ljenja, kateremu so pa v nerazumljivi slepoti zaprli srca . . .

Da, z vso pravico je vskliknil mili Jezus: »Ogenj sem prinesel na zemljo, ogenj vse prešinjajoč«; pristavil pa je: »in kaj hočem, kot da gori?« Namen njegov je torej, da naj se ob ognju njegovega Srca vžgó vsa človeška srca za Boga . . .

Dragi bogoljubi, veselimo se, radujmo se!

To veličastno božje Srce živi resnično in pôlje prav blizo nas v sv. zakramentu, v sv. hostiji že več kot 18 sto let!

O sreča prevelika, sreča neizmerna!

Ko je kralj Salomon na Sijonu sezidal krasen tempelj, se mu je v spanju prikazal Gospod ter mu rekel: »Posvetil sem to hišo, ki si mi jo zgradil, in moje srce bo tukaj vse dnile«

Te besede je spregovoril takrat Gospod le v podobni. Sedaj se pa besede te uresničujejo pri nas v dobesednem pomenu. Božje Srce bije in živi v tabernaklju, bliščiči se v krušni podobni! Ne čutiš li, kako puhti iz tega presv. Srca blagodejen plamen božje ljubezni ter ti ogreva srce v nasprotni ljubezni, ako zbran klečiš pred tabernaklom, ko si navzoč pri sv. maši, ali pa celo zaužiješ to presv. Srcé pri sv. obhajilu . . . Umevno je torej, da je presveti zakrament središče naše ljubezni, ker zakriva v sebi veličastno božje Srcé. Pred tabernakel, k sv. hostiji koprne naša srca! Sv. Katarina Sijenska je videla nekega dne sv. hostijo v mašnikovih rokah goreti kot goreč plavž ljubezni in se je čudila, da se po tem ognju ne vname cel svet . . .

O zlati časi prvih kristjanov! Zakaj vas ne morem priklicati nazaj? Kolik ogenj ljubezni do Jezusa je plamenel v srcih takrat živečih vernikov! Kot priča naj nastopi veliki apostol sv. Pavel! Čuj ga: »Želim razvezan biti in bivati pri Kristusu; Kristus je moje življenje in smrt moj dobiček; s Kristusom sem pribit na križ; Ne živim jaz, ampak Kristus živi v meni; kdo me bo ločil od ljubezni Kristusove? Ne smrt, ne življenje, ne angeli, no-

beni stvar me ne more ločiti od ljubezni božje, ki je v Kristusu, Gospodu našem; kdor ne ljubi našega Gospoda Jezusa Kristusa: maranata t. j. bodi preklet!»

Te in enake besede so pač odmev takrat splošno vladajoče božje ljubezni! Ne-tivo pa je ta plameneča, nepremagljiva ljubezen dobivala pri oltarju ter vsakdanjem sv. obhajilu... Od oltarja in od obhajilne mize so pokrepčani z nebeškim kruhom, z veselim srcem hiteli na morišče v smrt za toliko ljubljenega Zveličarja!

Toda ali je vedno tako ostalo? Jeli ta tako nežna in obenem mogočna ljubezen do Jezusa prevzemala tudi srca poznejših rodov? Ali se je tudi v poznejših časih uresničevala srčna želja božjega Zveličarja, ki hrepeni svoji ljubezni podjarmiti ves svet, vse čase in kraje?... Odgovor, ki ga nam da zgodovina, ni vesel! Pač je živelo v vsakem času mnogo src, ki so gorela za Jezusa. Sv. Ignacij Lojolski je tako ljubil Jezusa, da je, ko je maševal, svitel sijaj žaril na njegovem obličju. Tudi svetemu Petru Alkantara je pri oltarju sijala nebeška luč z obraza. Sv. Tereziji se je bliščalo obličje celo v temnih nočeh. Angel je ranil njeno srce s puščico božje ljubezni; ta ljubezen do Jezusa je bila tako silna, da je ugasila celo njego življenje! Toda, žalibog! Nastopile so velike krive vere, ki so vedno bolj in bolj pogašale v srcih božjo ljubezen. Pozneje so stopali na plan novi narodi, ki so v svojo srečo našli pot do sv. Cerkve; pojavila se je zanje lepa, bujna spomlad, zlata doba. Toda navadno so čez kaj časa prišli zopet žalostni časi, ko je Kristusu sovražni duh prerasel srca in zamoril ljubezen do Jezusa. Prišle so kazni božje; z njimi jih je klical Bog k sebi. Zopet so se srca odpirala za Boga; a zopet jih je nasprotni duh zaprl.

Posebno razdirajoče je vplival protestantizem in mrzli janzenizem. Omrznila so srca vedno bolj in bolj in se odtujila Bogu. Ljubezen Zveličarjevo so povračevali z nevhvaležnostjo ter hodili po temnih potih hudobije.

Naj se li mrzlo in za ljubezen božjo otopelo človeštvo potopi v prekletstvo, v časno in večno pogubo? Ali pa ima brezmejna ljubezen Zveličarjeva še morda kak zadnji pripomoček, še kako zadnje zdravilo za mrzla, neobčutna človeška srca?

Čast in hvala Bogu! Ponudil je božji Zveličar človeštvu tak zadnji pripomoček, zadnje zdravilo: pobožnost do njegovega božjega Srca, ki jo je razodel svoji služabnici sv. Marjeti Alakok. Britko joj je tožil nad nevhvaležnostjo kristjanov. Večkrat je videla bogoljubna devica sv. hostijo kot bliščeče solnce, tako da žaru ni mogla prenašati. Nekega dne kleči pred Najsvetejšim. Prikaže se jej božji Zveličar s peterimi bliščečimi ranami ter jej pokaže svoje srce, žareče kot solnce, kot ognjen plavž ter reče: »Poglej to Srce, ki je ljudi toliko ljubilo... Ne more več zadrževati ljubezni...!« Devica ugleda krog srca trnjevo krono, na vrhu križ, vse na okrog pa v plamenu, kateri plamen pomenja neugasljivo božjo ljubezen. Jezus reče: »Srčno hrepenim, da me ljudje v zakramentu moje ljubezni časté, ljubijo. Toda le malo jih je, ki se trudijo, da bi temu mojemu hrepenenju ustrezali z nasprotno ljubeznijo. Dobivam od ljudi le nevhvaležnost, pozabljenost. To me boli bolj, kot vse, kar sem pretrpel na zemlji... Naredi vsaj ti meni to veselje, da za to nevhvaležnost, kolikor moreš, zadostuješ!« Pozival jo je, naj mu za vsa žaljenja v najsvetejšem Zakramentu zadostuje s podvojeno ljubeznijo, s spokornimi deli, s zadostilnimi svetimi obhajili. Ob enem jej je naročal, naj z vsemi močmi širi pobožnost k njegovemu presv. Srcu. Vsem, ki bodo tako častili njegovo Srce, je obljubil preobilno bogastvo milosti za življenje in smrt.

Te želje in prošnje Jezusove, ki jih je sv. Cerkev potrdila, veljajo tudi vam, dragi čitatelji! Zato vam kliče vaš prijatelj »Bogoljub« in vas prosi: »Ustrezajte Jezusovim željam! Častite in ljubite z vsem ognjem sladko Srce

Jezusovo v najsv. Zakramentu. Zadostujte za nehvaležnost in mlačnost, s katero žalijo slabi kristjani božje Srce. Na primer: Spominjaj se vsak dan z ljubeznijo tako zaničevanega Srca Jezusovega ter muskušaj delati veselje. Obžaluj svoje grehe, s katerimi si žalil to milo Srce ter skleni trdno, da ganeboš več žalil. Objokuj tudi grehe drugih ljudi in **zadostuj** zanje. V ta namen daruj pogostokrat zadostilne sv. maše, posebno pa še zadostilna sv. obhajila; zato ga pobožno zavživaj ter ga otroško in zaupno prosi odpuščanja za vse grenkosti, ki jih mora v toliki meri

trpeti v najsv. Zakramentu. Voljno trpi v ta namen svoje križe. Sam si naloži kako žrtev, ki bo kot hladilni balzam za božje Srce. Vnemaj tudi druge za Jezusu tako drago češčenje njegovega Srca.

»Bogoljub« te hoče letos učiti, kako delaj, trpi za Jezusovo presv. Srce in njegove sv. namene, da bo postalo v tabernaklu živeče to Srce središče vse tvoje ljubezni, da bo tvoja najljubša pot vsaki dan tje k tabernaklu, k sv. maši in k svetemu obhajilu, častit božje Srce ter je tolažit za vso nehvaležnost ljudi.

* * *

Kako sladko je, ljubiti presv. Srce Jezusovo in biti ljubljen od Njega! Pogubljen ne bo nihče, ki se je Njemu izročil in posvetil. (Bl. Marjeta Alakok.)

(Dalje.)

Kralju pesem moje duše!

Harfo dal si v mojo roko,
pesmi v dušo vлил globoko,
in udarjal je ob strune
blesk zvezda in ogenj lune.

Solnca žar in maja petje,
junijsko škrlatno cvetje
našlo pot je v dušo mojo,
v duši našlo struno svojo.

A nekoč prazničnomilo
v strunah vseh je zamolilo — —
Ti si bil — v lepoti svoji
si razkril se duši moji.

Kralj si bil! — V kraljevi kron:
rajskih žarkov milijoni,
v žezlu slava veličanstva
in na čelu znak božanstva.

In od takrat harfa poje:
»Kralju pesem duše moje!
Zanj v hvaležnosti globoki
najčistejši moji zvoki!«

Ko mi boste grob skopali,
s cvetjem svežim ga nastlali,
velo bo še z grobne ruše:
»Kralju pesem moje duše!«

M. Elizabeta.

Tako sodijo o nas! Kaj bomo na to storili?

(Resno poglavje za vse.)

Kaj je človeku najdražje? Temu denar, drugemu posestvo, tretjemu zdravje, staršem otroci, — vsakemu kaj drugega. A vendar je nekaj, kar je več ali manj najvišjemu gospodu prav tako najdražje kakor preprostem delavcu. To je njegovo dobro ime, njegova čast. Vsak značajan človek bo rekel: Dobro ime mi gre nad vse.

Ali ste že slišali dobri prijatelji krog »Bogoljuba«, kako nas je vse Slovence in Slovenke na Kranjskem spravil neki nemški pisatelj Robert Müller pred svetom ob dobro ime? Spisal je knjižico z naslovom »Kaj pričakujejo avstrijski narodi od svojega prestolonaslednika«. Tam hvali druge avstrijske Slované; a o nas Sloven-

cih ni vedel povedati drugega kakor da smo vsled žganjepitja »degeneriran« narod. To bo ali je že gotovo bral naš prestolonaslednik Karel Franc Jožef in bral še marsikateri velik gospod, ki bo odločeval o naši sreči, o bodočnosti naše slovenske domovine.

Zato morajo o tem vedeti tudi prijatelji krogi »Bogoljuba«. Pomisliti hočemo danes 1. ali zaslužimo tako sodbo; 2. kaj hočemo storiti spričo take žalitve.

Kaj pa pomeni beseda »degeneriran«? — To pomeni oslavljen na telesu, na duhu, na umu, na srcu; oslavljen, pokvarjen, pohabljen. Sprejemljiv za vsako bolezen, nesposoben za velike napore, nesposoben za vse, kar je blago, plemenito, vzvišeno; posurovel, zanemarjen. — Pisatelj navede tudi vzrok: žganje ali alkohol sploh. On je torej prepričan, da alkohol res človeka, da celo ljudstvo lahko degenerira ali skvari; drugič je mož prepričan, da smo mi Slovenci takšni.

1. Ali res zaslužimo tako obsojbo?

Bog nam je priča, da v celoti pač ne. — Žalibog pa je res, da se škodljivi vpliv žganja pozna na posameznih osebah in tudi po posameznih krajih na Slovenskem. Res je pa tudi, da se od Slomškovih časov sem deluje proti žganjepitju, proti alkoholu med našim narodom. Res je, da se zlasti »Sveta vojska« trudi posebno zadnja leta, da bi odvrnila naše dobro ljudstvo od svojega največjega sovražnika; včasih z uspehom, včasih pa tudi brez uspeha. Res pa je, žalibog res, da še je na stotine med nami ljudi, žal, da tudi ženâ in deklet, ki še verujejo v dobrodejno moč alkohola, ki ne spoznajo in nočejo spoznati njegove škodljivosti in pogubnosti. Res je, da je po nekaterih slovenskih pokrajinah nežna mladina kakor zastrupljena, slabotna, posurovela; da ginevajo rdečelični otročiči, da si delajo ponekod celo dekleta koražo z žganjem. Res je, da premnoge matere prodajajo mleko, otročiče pa zalivajo s kuhanim vinom

ali s čajem, ki so mu prilile ruma, žganja, špirta ali slivovke.

Ali je nemški pisatelj torej govoril resnico? — Ne, ljudstvo slovensko splošno ni tako, le posamezne osebe, oziroma le nekateri kraji. Res pa je, da iz teh krajev leze alkoholna kuga vedno dalje in dalje, prav tajno sicer; a tem zlobnejše, tem nevarnejše je njeno početje.

Sprva smo bili ogorčeni na pisatelja, sčasoma smo se pa pomirili. Morda bo vzdramila njegova beseda marsikoga, ki je dozdej kakor slepa mati poredno dete — zaogovarjal pivske razvade med našim ljudstvom.

2. Kaj torej hočemo storiti spričo take žalitve?

Tisoče in tisoče ženâ in deklet je zdaj samih doma; možje, sinovi so šli na boj. S svojim brezprimernim junaštvom so pokazali, da niso degenerirani. Visoki gospodje so jim že izrekli svojo pohvalo in jo še bodo. A mé doma moramo vzgojiti čvrst, zdrav, krepak naraščaj! Naši fantje in možje-vojaki so pili v mladih letih mleko in jedli žganjce; — saj je šele nekaj let, kar so uvedli za zajutrčk kuhano vino, čaj z rumom itd.

Gospodinje, žene, matere, rotim Vas pri ljubezni Vaših src do Vaših otrok, rotim pri ljubezni do Prijatelja otrok, ki je zaklical: »Mlinski kamen naj bi se mu obesil in potopil naj bi se na dno morja, kdor pohujša enega izmed teh malih, ki v mene verujejo,« rotim Vas pri spominu na Vaše lastne dobre matere, — vstanite, vzdignite svoje glave in poslušajte me, dokler še ni prepozno! Ne dajajte otrokom nobenih škodljivih pijač; ampak le zdravo tečno hrano! Če nimaš mleka pri hiši, kupi si kozo, ovco, da bodo imeli otroci mleko; ako tega ne zmoraš, skuhaj močnik, fižol, repo, zelje; za Boga milega, ne črne kave, ne žganja, ne kapljice alkohola! To je za vojake, ne za dečico; in še vojakom ne prija, kakor vidimo iz vojaških odredb.

Matere, ki svoje otroke ljubite, odrecite se pa tudi same pred vsem

žganju, rumu in kar je takega! Ne recite »kar je pri hiši, se mora izpiti.« — Ne, ne, za zdravilo naj bo živini in če bo treba obkladkov in za mazanje in drgnjenje, ko pride morda mož, sin z oslabeledimi udi domov. Alkohol je strup in se sme rabiti — po božji volji — le v zdravilo.

Prosim, ko ste prebrali do sem, nikar »Bogoljuba« nevoljni ne odložite! Prosim, berite dalje, berite do konca! Ne pozabite, da se gre za našo čast, za čast slovenskega imena, za čast naše domovine, za katero toliko junaško žrtvujejo in trpe naši možje in sinovi.

Vstanimo, vrle žene in dekleta širom Slovenije, vzdignimo ponosno svoje glave in recimo: Rajši ne pijem niti kapljice več, kakor da bi nas posvetu imenovali pijance, degenerirance! Vstanite pred vsem žene in sestre in hčere in neveste naših junakov, vzkliknite: »Niti kapljice več, tudi vina ne, dokler se ne vrnejo z bojišča srečni in zdravi junaki naši! Žganja sploh ne več, to bodi za vselej, da, za vselej pahnjeno čez naš prag! Obljubimo, prisežemo!«

»Kaj, moj mož je mrtev, moj ženin v večnosti, moj brat ni več med živimi, naj si vsaj žalost malo ohladim z vinom,« poreče jih morda sto in sto. Oj, potem pa šele prav

posebno ne piti! Najboljše vino na žalost je strup. Marsikateri ženi je v jezi ali žalosti pito vino že prineslo smrt. — Priti pa moramo pokojnikom na pomoč, ako so morda njih duše v kraju očiščevanja. V ernim dušam na ljubo se torej odrečen vsaki alkoholni pijači eno leto ali več let ali za zmirom. — Ali bo to mar preveč? Koliko žeje trpe verne duše v vicah, to nam sporočajo sveti pisatelji. Morda se je pokojnik včasih pregrešil ravno s pijačo, zato mora trpeti v vicah nepopisno žejo. — Ali hočemo zadostiti za njega? Da; pa ni treba z žejo, saj vode imamo dovolj in sadja tudi; a alkohola ne več! Žganju se pač še posebno odpovemo za celo življenje v čast našega imena!

Še nekaj. Da si bomo med seboj delale pogum, hočemo »Bogoljuba« naznaniti, koliko se nas je oglasilo za to sveto delo. Najlepše bi pač bilo, ako bi prednice vseh Marijinih družb stopile na plan, pobirale podpise ter jih izročile voditelju, ali na dopisnici koj same sporočile uredništvu »Bogoljuba« v Ljubljani tako-le: Naznanim Vam, da se je pri nas zavezala vsa Marijina družba (180 članic) proti vsakemu žganju, 80 članic pa za popolno abstinenco za toliko in toliko časa ali za zmirom.

»Bogoljub« bo naznanil, ako dovolite, tudi kraje, iz katerih so dospele take prijave. — Na delo tedaj za čast našega poštenega slovenskega imena!

Judita.

Moderni post.

Grozna vojska je izvrstna vzgojiteljica. Naučila je že in bo še postiti marsikoga, kateremu je bil post doslej deveta briga.

»Delajte pokoro!« — tako kliče med svet bojna tromba. Ni-li to pravi postni klic? Da, postite se radi, postite se dobro! »Kaj?!« — boš morda vzrastel; — »ti, Bogoljub' nas boš še učil, naj se postimo v teh že tako »suhih' časih.« Gotovo! »Bogoljub« pozna »suha« egiptovska leta in vendar ti svetuje: postise, toda postise

se na novodoben način! Kako pa? Ne rečem ti: »Ne jej mesa!« Tudi ne: »Samo enkrat na dan se smeš do sitega najesti!« To je stvar sv. Cerkve. Neki drug post ti priporočam. Poslušaj:

1. Navajen si svojega kozarca. Morda vina, piva — ali vsaj ne žganja. Pusti ta kozarec sploh, ali vsaj nekatere dni. Brez skrbi! Grlo se ti zato ne bo posušilo. Duša tvoja pa bo imela mnogo dobička.

2. »Pusti svojo pipo!« Nemožče!

»svojo smotko!« Umri bi! Ne bodi vendar boječ kot zajec! Obenem pa tako smešen! Poskusi vendar pogumno en dan, dva dni! Triglav se zato še ne bo podrl. Ne boj se! Duša pa bo pridobila, ako si odrečeš iz ljubezni do Boga.

3. »Morda po kosilu malo pospančkaš? Pusti to razvado!« »Ne morem, pa ne morem.« Toda le poskusi, pa boš videl, da bo mogoče; če boš resno hotel. Morda ob petkih? Ali pa še druge dni? Kaj bi tako negoval to ljubo truplo, ki bo tako kmalu razpadlo, v zemlji zgñjilo.

4. Sladkor? »Sladkor v kavi mora bitil!« No, no, le ne tako hudo! Shaja se tudi brez njega, vsaj na nekatere dneve, morda ob petkih v čast trpečemu Zveličarju, ob sobotah v čast ljubi nebeški Materi?

5. »Ali še ni prišla pošta? Kje so časopisi? Sem že ves »nataknjen!« Kaj se godi tam na ruski meji? Ali na zapadu? Tam doli na Balkanu?« O človek, kako si čudno radoveden! Počakaj nekatere dni

do kosila, ali do večerje — ali pa popolnoma! Zato bo šla zgodovina vse eno svojo pot; verjemi mi. Zvedel boš tako ali tako!

6. »Popoldne moram na sprehod!« Pojdi, ne branim ti. Uravnaj pa to pot tako, da jo mahneš proti kaki cerkvi ali bolniku...

7. Tvoj jezik se vrti in klopoče svojo pot — morda cel ljubi dan, kot mlinsko kolo. Kolikrat melje črno, slabo, da strupeno moko. Ustavi vendar od časa do časa svoj stroj v ustih, n. pr. ob petkih, ko imaš pred seboj Jezusa na križu, ali ob sobotah v čast Marijino, ali za duše v vicah. Govoriti ne boš pozabil zaradi tega. Še vesel boš, verjemi mi. Molčati je zlato!

Tako se pōsti! Ne stane te vinarja. Žel pa boš blagoslov zase, za duše v vicah, pa za trpine tam na bojnih poljih.

Poskusi. Uči tega tudi otroke!

Ako znaš premagati samega sebe, si junak!

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

Ne moremo tod mimo, da bi ne izpregovorili še par besedi o lepih zgledih, ki jih nudijo otrokom dobre pripovedi. Sveto pismo ima tudi v tem oziru prvo mesto. Bogoljubni Abel, sramežljiva sinova Noetova, pokorni Izak, hvaležni egipčovski Jožef, postrežljivi Samuel, ljubeznjiva Ruta, dobrosrčni mladi Tobija, junaški bratje makabejski: koliko lepih čednosti so ti zgledi že ukoreninili v rahločutnih, vzprejemljivih otroških dušah! Predvsem pa še zgled Sina božjega, revnega, delavnega in pokornega v hišici nazareški! Nepokvarjenega otroka kar speče, če se ga kdaj prime trma, lenoba ali upornost, pa ga vzgojitelj hipoma spomni Otroka nazareškega, kako je bil voljno in z veseljem pokoren Jožefu in Mariji, kako jima je po-

magal pri delu, kako je še na križu umirajoč mislil na svojo mater. — Pa ljudi zgledi svetnikov in svetnic božjih (device Marije, sv. Neže, sv. Alojzija, Stanislava Kostke itd.) so kaj izboren vzgojni pomoček pri tekmovanjaželjni mladini. — Nič manj pa tudi dobri zgledi drugih slavnih in manj slavnih mož in žena, ki so se že v mladih letih odlikovali po nedolžnosti in pobožnosti, ubogljivosti in marljivosti, vedoljubnosti in vztrajnosti. Zlasti mnogo zaleže, če morejo starši navesti iz lastne rodovine katerega takega zglednega prednika.

Pripomniti pa vendar moramo: Vsi taki in enaki zgledi naj bodo karmoč prikladni otroškemu duhu. Le najpreprostejše čednosti naj se otroku priporočajo, da more otrok dotične zglede razumeti in

jih tudi posnemati. Če pripoveduješ — na primer — otroku bogatih staršev, kako je spal sv. Alojzij na golih tleh, v nezakurjeni sobi v najhujši zimi, kako je po rimskem mestu pometal ulice, dasi je bil plemič; ali pa, če praviš bolehavemu otroku, kako je hodil sv. Kazimir v najtrši zimi bos molit pred cerkvena vrata — ter mu priporočaš take zglede ponižnosti, spokornosti in bogoljubnosti, tedaj si bo otrok mislil: Tega jaz ne morem — in zgled bo ostal brez sadu. S tem pa ni rečeno: o izrednih, junaških čednostih svetnikov ni otrokom nič pripovedovati. Nikakor ne! Pač se taki zgledi lahko rabijo otrokom vsaj v bodrilo: Poglej, kako junaško so se trudili ti otroci za nebesa; ali ne boš tudi ti rad in natančno storil teh malenkosti, ki se zahtevajo od tebe? Le v posnemanje naj se izbirajo pred vsem zgledi, s katerimi otroku ni pretežko tekmovali: karmoč iz njegovega stanu, njegove starosti, njegovega spola, navskrižni prav tistim hudim na-

gnjenjem, ki se posebno opazujejo na otroku.

Ko pa otroci malo odrastejo, jih je pa treba tudi opozoriti na to, da jih bodo hudobneži zaničevali, če bodo dajali in posnemali lepe zglede; hvalili pa, če bodo občevali z njimi in — kakor pravimo — tulili z volkovi. Toda strupenih jezikov naj se nikar ne bojé. Gospod Zveličar je svojim izvoljencem to zasmehovanje že naprej napovedal: »Ako vas svet sovraži, vedite, da je mene prej sovražil kot vas... Ker niste iz sveta, ampak sem jaz vas odbral od sveta, zato vas svet sovraži.« (Jan. 15, 19.) In sveti apostol Jakob piše tako tolažilno (1, 12.): »Blagor človeku, ki pretrpi izkušnjo, ker izkušani bo prejel venec življenja.« Zato le neustrašeno in stanovitno za dobrimi zgledi, naj razbrzdanci in posvetnjaki tudi bevskaajo, da si čemernež ali trmež ali posebnež ali hinavka ali karkoli. Svet za svojimi, božji otroci pa za svojimi!

Poljub miru.

Se sklanja nad zibelko mati mlada,
oroša solza žalne ji oči.
Na mizi list... Oh rob, kot dih noči
teman, naznanja, da je — mrtva nada.

Orkan srdit v zdvojenem srcu vlada
in trudni ženi zginjajo moči,
da kljubovala iskrih bi oči
udarcu groznemu, ki nanjo pada.

A glej! Na križu Kristus ji ljubeč naznanja
s poljubom svetim: »Žena, mir s teboj!
Bolest naj moja tvojo dušo leči...

In v veri mati z detetom zasanja,
da živ je oče... da končan je boj...
in spet samotna koča — dom je sreči.

Ljubinica.

Zgubljeni poklic.

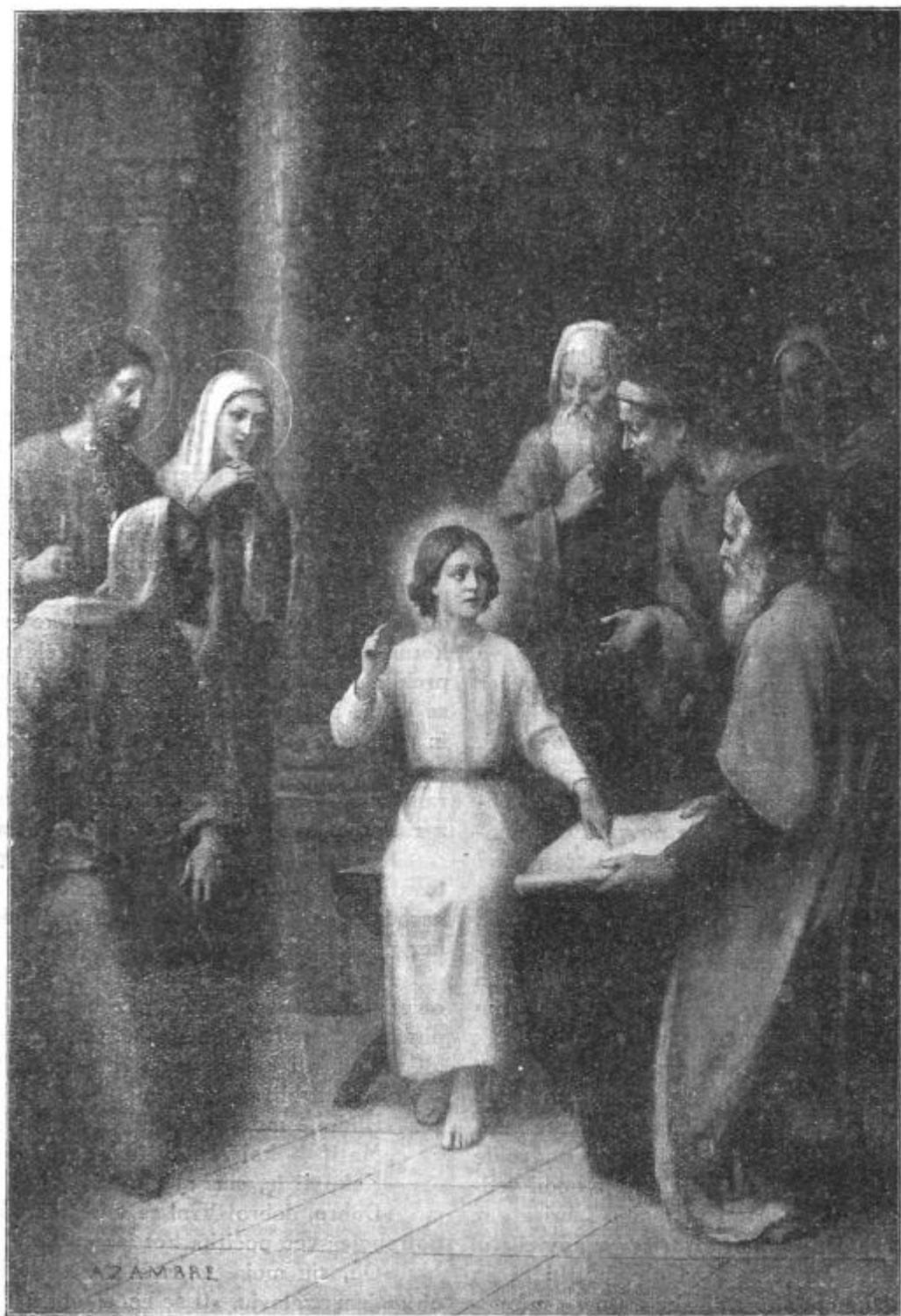
P o v e s t.

XXVII.

Drugi dan je bil sprevod, ki je bil jako sijajen, dasiravno je oče priporočal, naj se izvrši priprosto; rajši naj obdarujemo siromake. Toda sijajen pogreb je zahtevala čast rodbine, zahtevali so ga sorodniki. Državne, mestne in vojaške oblasti, vsi njegovi prijatelji in znanci, vsi so izkazali zadnjo čast poštenemu možu.

Kmalu potem so sestri odpeljali k neki teti, a jaz sem ostal sam z materjo doma.

Preslabe so moje moči, da bi mogel povedati, kakšno bolečino sem občutil, ko so mi mrtvo telo očetovo odnesli izpred oči. Nikjer nisem našel miru in počitka. Hotel sem iti za njim in skočiti v njegov grob. Ni mi preostalo drugega kot jokati;

Vsi so se čudili njegovemu umu in njegovim odgovorom...

le s tem sem dajal duška obupnemu stanju, v katerem sem bil.

Po celi hiši je vladala smrtna tišina. Žalostno jutro, ko so ga odnesli iz hiše izmed cvetlic med molitvami in petjem psalmov! Nesreča je bila nenadomestljiva, a tolažbe od nikoder!

XXVIII.

Resno sem se bal, da bo mati prišla od žalosti ob pamet. Vsakemu, kdor jo je videl, se je smilila. Vsa reyna, bleda in mršava se je hranila s solzami; dneve in noči je preživela v neprestanem joku. Vedno smo morali biti blizu nje, a ona je zateklih oči nemo gledala ure in ure le v eno točko. Še hujske je bilo, če se je kdo izmed nas le za trenutek oddaljil od nje.

Mínilo je že teden dni, a materi ni bilo nič boljše. Z grozo smo pričakovali, kaj bo. V tem času pa je prišel stric iz Španije. Ko je spoznal obupni položaj, v katerem smo bili, je napel vse sile, da nas je pregovoril, da odpotujemo v Španijo, v Barcelono. Temu predlogu, — bil je sicer zelo pameten in umesten, da se vsaj nekoliko raztresemo — sem se hotel ustaviti. Toda kakšne vzroke naj navedem? In s kakšnim srcem naj tudi izrazim v tem položaju materi željo, da se povrnem v samostan? Kako naj jo pustim samo s sestrama? Saj niti ne sanja, da bi kaj takega samo mislil! Naj bi ji bil moj odhod nov udarec, ki bi jo zvalil v grob? Celo v prošlih srečnih časih mi je često rekla, da bi umrla od žalosti, če bi jo zapustil; naj pa to storim sedaj, ko je morala prenesti tako težak udarec?! — Toda ali bom pa mogel ostati v hudobnem svetu? Kje je moj mir, moj pokoj, — moj poklic? Take in enake misli so se mi podile po glavi in mi podvojile žalost. Moj dragi ravnatelj mi je hodil vedno na misel; nič mi ni moglo izbrisati iz spomina samostana, tovarišev v novicijatu, Karla... Mislil sem na obljube, ki bi jih moral kmalu storiti. Take misli so me neprestano navdajale ter so mi od dne do dne bolj mučile dušo in jo napolnjevale z žalostjo.

Drugi dan je prišel krojač, in bil sem oblečen — civilno. Nič nisem nasprotoval, niti ust nisem odprl; bil sem že ves strt, brez moči.

Vsaj predstojnike sem hotel obvestiti o svojem žalostnem položaju, a bal sem se, da jih bom razžalostil.

Na dan pred odhodom smo bili po večerji zbrani z bližnjimi sorodniki v dvorani. Stal sem v nekem kotu in premišljeval. Čutil sem, da mi pešajo moči, ker sem zelo malo jedel, a vedno jokal. Naenkrat se je zavrtelo vse pohištvo okrog mene in svetilke so zaplesale. Zapro se mi oči in obnemogel se zgrudim na stol.

Mati zakriči; vsi priteko k meni in me takoj odnesejo v posteljo. Ustnice so mi drhtele in zobje so šklepetali.

Ko me je stric slačil, je zadel na nekaj trdega; postal je pozoren. Zavedal sem se, kaj je, toda nisem mogel govoriti, zato sem poskusil otresti se njegove roke, a nisem mogel. Izvlekel je izpod moje obleke sporkorni pas. Slišal sem kako je začel stric preklinjati menihe in duhovnike; mati pa se je pri pogledu na ostro orodje zgrozila in udarila v glasen jok. Stric je nadaljeval preiskavo na mojem telesu in ji pokazal rane. Z zgražanjem je opazil na mojih orsih z razbeljenim železom vžgano ime Jezus.

Ker smo imeli prihodnjega dne odpotovati, sem se poslovil od sorodnikov in naročil domačim, naj me puste pri miru, ker potrebujem počitka.

Kmalu je bilo v hiši vse tiho. Vse je objel globok spanec; kar opazim, da se odpirajo počasi vrata moje sobe. Nisem vedel ali sanjam ali kaj. Spoznal sem mater, ki se je počasi bližala moji postelji.

»Hinko,« me pokliče.

»Mati! — kaj želiš v tem času?»

»Kako ti je, sin?«

»Dobro, dobro! Vrne se v posteljo, ker potrebuješ več počitka kot jaz.«

»Oh, sin moj,« mi reče ter se vsede ob mojem vzglavju. »ti se hočeš ubiti. Tvoji oči je umrl, a ti se počasi ubijaš.«

»Zakaj tako govoriš, mati? Meni je dobro, a kar se je zgodilo pred kratkim.

ni nič; jedel nisem nič že dolgo, vidiš, to je vse.»

»Hinko?!... Kaj pa oni pas? One rane na tvojem telesu.«

»Strašne bolečine?! Navadno železo, ki ga nisem nič občutil.«

»Ali zakaj si kaj takega storil, predno si vprašal svojo mater.«

»Uboga mati! Hotel sem izprošiti od Boga, da se umiriš.«

»Oh, sin moj! Tvoj oče se mi ne more več povrniti; ti, ti edini si mi ostal, Hinko, moj ljubljeni sin! Hočem, da živiš zame, za svojo mater. Razumeš? Ko je to izgovorila, me je objela in pričela jokati.

»Oh! Morda bi bil v tem trenutku lahko izrekel, kaj je pravi vzrok moje žalosti in slabosti. Pa bil sem preslab in sem molčal. Ali ni bila pretirana bolečina materina? Ali bi se ne mogla umiriti? Ali bi je ne potolažil Bog, če bi se mu vrgla v roke njegove previdnosti in bi mu vrnila sina v svetišče?

Zgodaj zjutraj je stric hitel z odhodom; čas, ki je bil določen, da odrinemo, se je približeval. Iskal sem prilike, da bi bil z materjo sam, toda vsakikrat, ko sem jo srečal in jo hotel poklicati, mi je zmanj-

kalo poguma; neka nenavadna slabost me je prevzela; v njeni navzočnosti se nisem čutil nič tako močnega kot prej. Pomiloval sem samega sebe. Postal sem bled in nemiren. Zakril sem si lice z roko, kot tak, ki je kriv pa ne najde ničesar, da se opraviči.

Kočija je bila pripravljena. Zapustili smo sobo ter se bližali po stopnicah navzdol glavnim vratom, kjer je čakal voznik. Padlo mi je v glavo, naj pobegnem; kako, pa nisem vedel.

Stopili smo v vlak. Vrgel sem zadnji pogled v oni smeri, kjer je počivalo telo dragega očeta v senci vrbe-žalivke in velikega belega križa. Srce se mi je skrčilo in oči so se mi napolnile s solzami. Vlak je drvil mimo one svete hiše, v kateri sem preživel najsrečnejše dneve svojega življenja: mimo samostana! Pozdravil sem goreče svoje predstojnike, iz vse duše ljubljenelega Karla, pozdravil sem Jezusa tamkaj v kapeli.

Videl sem okno svoje celice... Mati, ki je zapazila, kakšne misli me navdajajo, me je hotela raztresti. Z žalostjo sem se obnil od nje in ji zaklical: »Mati, mati, ti si me izdala!« (Dalje.)

† Poslanec Povše — vzoren katoliški mož.

Državni in deželni poslanec Franc Salezij Povše, ki je umrl v Ljubljani v torek, dne 4. januarja nenadoma, zasluži, da se ga spominjamo tudi v »Bogoljubu«.

Bil je v resnici katoliški mož, poln žive vere. Te vere ni imel samo na jeziku, ampak jo kazal tudi v dejanju.

Če ni bil zadržan, je bil vsak dan pri sveti maši. Tudi doma v hiši so redno opravljali vse molitve, tudi rožni venec, kakor v vsaki dobri krščanski družini. Prejemal je tudi sv. zakramente in svoje otroke krščansko vzgojil.

Vera je bila tudi sicer vodnica njegovega življenja. Tudi njemu ni šlo vselej vse tako gladko, kakor bi si bil želel; okušal je tudi razne grenkosti življenja, ki niso

prihranjene nobenemu zemljanu. Ko je prišel pogovor na take reči, ni tožil in se nad nikomer hudoval, ampak pokazal je, da pričakuje plačila za prestane težave od Boga.

Za katoliško stvar je živel in gorel. Bil je predsednik treh prvih velikih katoliških shodov in nešteto manjših zborovanj, in jih vodil tako spretno, da bi spretnejšega predsednika ne bili mogli dobiti. Cerkvi je bil iz srca vdan; duhovski stan je globoko spoštoval in o duhovnikih vedno govoril z veliko častjo. Urednik »Bogoljuba« je bil pričujoč, ko je rajni Povše mlademu kaplanu poljubil roko, — česar danes ne stori noben otrok več!

Dasi visoko spoštovan gospod, vendar

ni bil »visok«, ošaben, ampak je rad z vsakim prijazno in podomače govoril. Kmečki stan, čigar sin je sam bil, je silno čislal; za pravice kmeta, za povzdigo in zboljšanje kmetijstva se je trudil celo svoje življenje. S kakim spoštovanjem, kakim navdušenjem je neštetokrat govoril o »slovenskem oratarju«!

† Franc Povše.

Bil je dobrega srca in rad pomagal, če je le mogel. V tem sta si bila z rajnim kanonikom dr. Žitnikom prava vrstnika. Kakor k rajnemu dr. Žitniku tako je tudi k rajnemu Povšetju prihajalo nešteto prosilcev z raznovrstnimi prošnjami, naj jima pomagata. In dobra moža sta res vsakemu ustregla in postregla, kolikor sta mogla. Hodila okoli merodajnih gospodov in gosposk po Ljubljani, vozila se na Dunaj in po ministrstvih pridno »kljuka pritiskala«, ter se srečna štela, če sta mogla komu kako veselje napraviti. Zato bo njun spomin blagoslovljen.

Pri nizkih in visokih je bil Povše spoštovan; v celi Avstriji je imelo njegovo ime najboljši sloves. On je bil nam Slovencem v čast. Tudi politični nasprotniki mu niso mogli odrekati spoštovanja.

Umril je nenadoma — na cesti, zadet od srčne kapi. Dasi nepreviden, gotovo ni stopil pred Sodnika nepripravljen, ampak obložen z neštetimi dobrimi deli, ki si jih je nabral v svojih 70 dela in truda polnih letih. Zadnja njegova beseda je bila: Jezus!

Po smrti sicer hvalijo vsakega človeka. Povše pa je hvalo res zaslužil. Pri vsej zemeljski revščini, kateri smo podvrženi vsi, je bil rajni Povše v resnici vzoren katoliški mož, kakršnih si moremo le želeči. Vsem nam, ki smo ga bližje poznali, je hudo po njem. Mi bi le želeli, da bi si ga naši mlajši katoliški lajki vzeli za zgled resničnega in praktičnega katoličana.

Bog mu daj nebesa!

Vtisk vojske na ljudi.

Bivajoč na dopustu sem opazoval, kako vpliva vojska na prebivalstvo. Reči moram, da res mnogi veliko molijo in veliko storijo dobrega, bodisi da darujejo za vojaške, bodisi da podpirajo revne družine, katerih člani so v vojski itd., tako da se vidi popolen preobrat nekaterih. Toda v kljub groznemu času, v katerem živimo, so še

nekateri, ki se ne zganejo ne v enem ne v drugem oziru. Včasih zdihnejo: o, da bi Bog dal skoraj mir! — a sami nimajo miru ne v srcu ne z Bogom. Ali jim ne bi Bog lahko očital, kakor Jezus farizejem: »To ljudstvo me časti z ustmi, a njih srce je daleč od mene.«

Vi me prosite za mir, a nimate miru

sami ne v srcu ne z mano. Očistite si srca, pridobite mir sami sebi, potem boste imeli mir z menoj in potem prosite še za mir med narodi! Vsak mora torej pri sebi začeti.

O, da bi poslušali glas sv. apostola Pavla: Bratje, čas je, da vstanemo iz spanja! Oblecimo Gospoda Jezusa Kristusa! Naj Vas vzdrami grmenje kanonov, ki naznanja kakor mrtvaški zvon smrt morda tvojemu sinu, očetu, bratu, možu itd. Poslušaj, kaj pravi pesnik:

Vsega kriv je greh nesrečni,
za grehe tepe nas Gospod.

Bog nas kliče k pokori. Gromenje kanonov je kakor misijonski zvon, ki kliče: »Reši svojo dušo!« Proč torej z grehom! Zravajte in pripravite pot Gospodu! Naj ne bo nobenega človeka sedaj o božičnih praznikih, ki ne bi poravnal svojega računa z Bogom. Tako bomo dobili mir s se-

boj, mir z Bogom, in potem bomo skupno prosili za trajni mir med narodi. Božje Dete pa, ob katerega rojstvu so angeli božji prepevali »Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje«, se nas bo usmilo in kot kralj miru in gospod vojnih trum nam bo poslalo svojega angela, ki nam bo oznanil toliko zaželjeni mir.

Ti pa o brezmadežna Devica Marija (na katere praznik to pišem), ki si kači glavo strla, stopi tudi sedaj na glavo peklenškemu zmaju, ki seje sovraštvo in razpor med narodi in izprosi narodom pravo spoznanje; naj zavlada med njimi ljubezen Jezusa Kristusa tvojega Sina, in nastal bo med njimi trajen mir, katerega vsi iz dna duše pozdravljamo.

Berite pridno »Bogoljuba«, ne pozabite pridobiti sedaj še novih naročnikov in poslati naročnino! Vojak na dopustu.

Vojaška pisma.

I.

Pismo Jožefa Ferjančič, trgovskega pomočnika, doma v Ložah, župnije Goče, ki ga je pisal svoji sestrični:

Danes, dne zjutraj sem prejel Tvojo karto, s katero si niti ne moreš misliti, kako si me razveselila. Jaz sem v bojni črti že od 18. julija ter sem vsak dan pričakoval s hrepenenjem kakega poročila, toda brezuspešno. Edina tolažba mi je bila ona knjižica, katero mi je podaril g. župnik Kralj.

Bilo mi je zelo težko in mislil sem, da bom prej zatislil za vedno svoje oči, in da v tem življenju ne prejmem poročil mojih dragih. V teh težkih urah sem odprl preljubljeno mi knjižico in prosil vdano v voljo božjo ljubelega Stvarnika pomoči in utehe.

In ravno danes sem goreče molil iz knjižice, kakor tudi včeraj na god sv. Ane in bil sem utolažen.

Ko sem danes zjutraj v strelnem jarku v naglici spisal pismo domov ter prisrčno zdihnil k Bogu, da bi vsaj eno pismo našlo pot v ljubljeno mi domovino, mi nekdo prinese Tvojo karto. Ne moreš si misliti, kako sem bil srečen, vendar še eno poročilo od doma! Takoj sem se lotil ter napisal še Tebi teh par vrstic, seveda v naglici, toda upam, da boš vseeno lahko čitala. Pisal bi Ti še mnogo,

toda Ti ne veš, da ni mogoče, ne morem Ti veliko, še to v največji naglici.

Ob priliki, ko boš pri g. župniku, povej mu, da sem mu neizmerno hvaležen za ljubko knjižico, katera mi je največji zaklad in uteha na tem švetu. Prosi ga, naj se me spominja kedaj v molitvi, da bi, ako mi je namenjeno, da se tukaj konča moje življenje, mi nihče ne ukradel te knjižice in svetinjc Matere božje, ko me bodo vrgli kot tujca v tujo mrzlo zemljo; tedaj, ko se ne bodo več gibale moje roke, da bi mi branile moj dragi zaklad, o, tedaj misli tudi Ti, da bi mi pustili to edino uteho, ta meni tako drag spomin. Teško bi počival v tej tuji zemlji sam brez one knjižice in svetinjc. Ne bojim se krogel in šrapnelov, toda bojim se biti pokopan sam v tej tujini, daleč od ljubljene domovine. Nihče ne bo pokleknil na moj grob, nihče se spomnil name. Vse svoje življenje sem se kakor tujec pehal po tujem, toda želel sem in tudi upal biti pokopan na domačem pokopališču v ljubi mi zemlji domači, toda ne vem, ali se mi bo izpolnila ta vroča želja. Zato moli, ako bom moral počivati daleč od svoje ljube domovine v mrzli tuji zemlji sam in zapuščen, da bi mi ne uropali svetinjc in knjižice, te edine moje tolažbe.

Sprejmi mnogo pozdravov Ti in vsi Tvoji
od Josipa.

II.

Duhovniku piše ranjen vojak, Marijin sin, k družbenemu prazniku 8. decembra: Dasi sem za gotovo upal, da pridem v bolnišnico N., vendar je osoda drugače hotela. Po dolgem prerivanju so me pripeljali v P., in priznati moram, da se mi tu v vsakem oziru dobro godi. Marija mi je preskrbela kraj, da sem, hvala Bogu, vsak dan pri sv. maši, ki se obhaja v sobi, kjer ležim jaz. Tudi vsak večer je skupni sv. rožni venec in, pomislite, kakšna tolažba, sreča je to zame!

Zopet se bliža prelepi praznik Brezmadežne, ki sem se ga druga leta doma že dalj časa naprej veselil. Tudi letos ga bomo obhajali — daleč drug od drugega ločeni. Če pomislim nazaj! O sladki spomini! Rajski občutki so mi navdajal. srce ob pogledu na nebeškomili obraz Brezmadežne. In ko smo ta dan pred lepo ozaljšanim njenim oltarčkom prepevali krasne pesmice, mi je dušo prevevala nepopisna sladkost in tolažba, ki je svetu povsem neznana, ne pa Marijinim otrokom. Ona se mi je vedno in povsod skazovala dobro mater, v strašnem bojnem hrupu med gromenjem topov in toči smrtonosnih krogel mi je bila vedno Ona pred očmi kot zvezda vodnica. In če se me je poloteval strah, obup srca, sem takoj zaslišal v srcu njen glas: Ne boj se, pod mojim okriljem si! Tudi v usodnih trenutkih, ko sta takorekoč nebo in zemlja bruhala ogenj in smrt, sem se pod njenim varstvom čutil popolnoma varnega. O kako lepe in resnične so besede, ki jih ona sama govori in kliče svojim otrokom: Blagor jim, ki hodijo po mojih potih! Res blagor, trikrat blagor njim! O brezmadežna Devica, prosim te goreče, daj, da te ljubim vedno bolj! Daj, da ostanem vedno tvoj dober, ljubeč otrok. Prosim, čast, duhovni oče, oprostite tem mojim vrsticam. Niso pisane iz sebičnosti, da bi se hvalil, ker se nimam s čim hvaliti. Srce v ljubezni do nje goreče mi jih je narekovalo in dalo duška tej ljubezni v besedah. Prosim, spominjajte se me v molitvi in pri sv. maši in tudi drugih zapuščenih, ki jih sto in sto umira tam na bojišču brez vsake pomoči! Umirajo in trpe, nihče jim ne more, oziroma ne sme pomagati, ker leže med našimi in sovražnimi strelskimi jarki. Ko sem to videl, se ma je srce krčilo žalosti... Gospod, daj že mir!

III.

Vojak-dijak piše svoji materi.

Pre draga mama! Sporočam Vam, da sem danes prejel oba molitvenika. Prav iskrena hvala zanj! Tako bom imel vsaj kaj dobrega brati. Zdaj imam kar dva molitvenika:

»Slovenskim fantom za slovo« in tega. Enako lepo se zahvaljujem Ančki za »Bogoljuba«. Dobil sem ga sinoči. Nekaj sem ga prebral takoj ob svitu ognja v peči, drugo pa danes. Tukaj sem šele spoznal, ko sem ga prebral, koliko je vreden, poln lepih naukov za vsakega. Doma ga nisem bral dosti, ker sem slišal veliko lepega in dobrega. Tu sem pa prebral vse do zadnje besede. Zdel se mi je lep kot ne vem kaj. Saj ni čudno, če človek ne sliši že cele mesece nič dobrega, ampak kletve in grde besede, ker malo se dobi tu dobrih. Ne rečem, da ne bi bilo nič dobrih, poštenih fantov in mož, a bolj redki so. Splošno mi je pa zelo dolgčas po knjigah, po dobrem in zabavnem berilu. »Bogoljuba« naj mi pa le vsak mesec pošlje. Tega bom kimalu začel spet od kraja brati. Zavito je bilo dobro.

Zdaj pa še malo, kako je kaj tukaj. Vreme imamo zdaj prav lepo. Podnevi je precej gorke, ponoči pa bolj mraz. Zdaj šele malo vem, kaj je vojska. Saj je bilo cel čas splošno bolj tiho. Danes je pa že tretji dan, odkar grme in pokajo kanoni, kakor da bi bil sodnji dan. To grmi in poka kar naprej, ne da bi kaj prenehalo. Človeka kar ušesa bole. Granate žvižgajo vse navskriž. Tudi na nas so jih začeli metati. Včeraj so padale cel dan, le opoldne je bilo malo presledka. Popoldne sem jih kako poldrugo uro štel in naštel sem jih 25, ki so padle v bližino nas. To je edino dobro, da ne padajo tja, kamor polentarji želijo, ampak vse zadržaj. Kakšna pa tudi spredaj. Vendar smo se morali vedno skrivati, da nas ni zadelo kamenje. Včeraj jih je padlo samo sem, kjer smo mi, gotovo kakih 60 do 70, če še ne več, a bili so samo trije ranjeni; dva od kamenja, enega je pa kosec granate precej ranil na roki. Tudi danes padajo, a so bolj redke, pač pa bobni po dolini, da se kar trese. Kmalu bomo prišli mi s puškami na vrsto in tedaj bomo zaplesali, da bo veselje. Uboga polenta, ki jih bo zopet dobila po svoji izdajalski buči! V zadnjih dveh nočeh je pribežalo k nam 46 Lahov, ker so se zbalii te bitke, ki se je že začela. Kadar bo končana, Vam bom že pisal.

Iskrene pozdrave vsem skupaj.

Vaš

Albin.

IV.

Božja roka v strelskem jarku ali priporočenje presv. Srcu Jezusovemu.

Ker se zopet približuje praznik našega Gospoda, ki me je na dotični dan tako milostno varoval s svojo močeno roko, mi velava srce, da njemu v zahvalo zapišem nekaj vrstic o svoji rešitvi. Bilo je prvo nedeljo v mescu prosincu na praznik Imena Jezusovega

okoli desete ure predpoldne. Sedeli smo v strelskem jarku, jaz v sredi, levo in desno mene dva prijatelja. Bilo je mrzlo in bela odeja je pokrivala tla, katera je obstreljevalo sovražno topništvo s peklensko silo. Kosi granat so se odbijali v ledeni skorji ter peli smrtno pesem, da je človeka do mozga pretreslo. Zmolil sem že zjutraj litanije presvetelega Srca Jezusovega. Prišedši nazaj v jarek, začnem moliti sv. rožni venec. Ko zmolim zadnji del rožnega venca in se pokrižam, prileti granata, se razleti z grozno silo ter rani vse tri. Sprva nisem vedel, kaj se je zgodilo z mano, mislil sem, da mi je odtrgalo levo roko. Šele ko pridem zopet k moči, se vzdignem in grem kakih 300 korakov nazaj k sanitetnemu podčastniku, da me preišče. Padel sem v nezavest, a samo za nekaj trenutkov in zopet sem se zavedel. Hvalil sem brezmadežno spočetje Marije, katere škapulir sem imel tudi na sebi. Ranjen sem namreč bil na levi strani skoz prsa, nekaj nad srcem skozi pljuča. Ko pridem na obvezovališče, sem bil tako slab, da sem moral 24 ur brez vsakega gibanja le-

žati na kraju, kamor so me položili. Ponoči sta zraven mene umrla eden naših vojakov in eden sovražnikov. Mislil sem že, da se tudi meni tretjemu bliža smrtna ura. Ali božja volja je bila drugačna. Pripeljali so me v bolnišnico na Dunaj, v kateri sem v nekaj mesecih okreval ter se zopet vrnil na južno bojišče, zdrav in čil kakor pred dogodkom.

Še eno dogodbo, ki sem jo tukaj doživel. Bili smo v nadomestju. Sedeli smo pri mizi v podčastniški obednici. Razgovarjajoč se med seboj o različnih stvareh, začnejo nekateri zoper vero, duhovnike in Boga govoriti in blatiti ter tajiti vse sveto in krščansko. Ko pa sproži eden misel na rojno črto, o groznem učinkujočem ognju topništva, o strahu, ki pretresa takrat vsakega bogotajca, da začne vzdihovati in na pomoč klicati Njega, ki vse vlada — so vsi složno pritrdili, da je nekdo, ki nas varuje in kaznuje s svojo vsemogočnostjo, ter utihnili in potem obrnili pogovore na druge stvari.

Slava Bogu na višavi, in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!

Ivan Višnar, rač. podčastnik.

Rubin hvaležnosti.

Prečastitemu gospodu † Mihaelu Bulovcu.

Nad Tvojim srcem se je grob zaprl,
nad srcem, ki mu zemlja vse je vzela,
ki zanj pred smrtjo že je svet umrl,
le krona mučeništva je cvetela.

In tudi zdaj ko v grob si legel,
zdaj nima zemlja zate rož;
vseh pota s srečo si prepregel,
a sam si bil trpljenja mož.

Močj najdražje dušam si posvečal,
življenje Tvoje žrtev bil je dan,
s trpljenjem močnim božjo čast si večal
in tiho, skromno legel v grob teman.

A brez nakitja Tvoja ni gomila,
med rušo skriva se kot cvet planink
spomin, ki ne zdrobi ga časov sila:
rubin hvaležnosti — hvaležnih uršulink.

M. Elizabeta.

Pisma vojakov-kongreganistov.

(Dalje.)

28. 11. 1915.

»Že sedaj Vam pošljem »Renovatio« podpisano. Kot vsako leto, tako sem tudi letos prebral in podpisal. Ni mi sicer mo-

goče s sodružbeniki pred Marijinim oltarjem slovesno ponoviti obljube, a moje misli se bodo takrat združile z željami in obljubami sodružbenikov, ko bodo ponav-

ljali obljubo. Bolj hvaležno kot kdaj poprej se letos spominjam onega srečnega dne, ko sem to prvič obljubil slovesno z drugimi. Kajti misel na Marijo — dobro Mater — človeka tolaži v dušnih težavah in telesnih naporih. Kako nesrečen bi bil brez Nje! Kako bi prenašal težave!... O, da bi mogel 8. decembra opraviti svojo družbeno dolžnost! A toliko upam, da mi bo mogoče na praznik popoldne v cerkvi ponavljati obljubo...
Vaš J.»

4. 12. 1915.

»Z veseljem sem prejel listino za obnovitev sprejema v Marijino družbo. Ostati hočem še nadalje z Vami vsaj v duhu v zvezi, ker se osebno ne morem udeležiti raznih pobožnosti in shodov, ki jih opravljate na čast Materi božji. Prosim, spomnite se me včasih pri sv. maši, posebno pa na največji družbeni praznik, da bi se vse srečno izteklo, da bi prišel živ in nepokvarjen iz svetovne vojske, ko jih je že tako mnogo padlo na polju časti za veliko domovino, pa tudi na polju sramote in greha v roke hudobnega duha, ker jih je sovražni strel prestavil nepripravljene iz te solzne doline pred sodbo pravičnega Sodnika. Sedaj sem tukaj, kakor vsi drugi iz zavoda... Zdaj še ni ravno hudo, če ne pride hujše. Brat L. je bil ranjen v levo ramo, in ravno tista krogla je šla drugemu v glavo in mu jo razdrobila.

Iskreno Vas pozdravlja

U. A.»

»... V veliko čast si štejem, da morem biti ud Marijine kongregacije, zato tudi z veseljem podpišem »Renovatio«. Opominjate me, da bi na praznik brezmadežne Device Marije opravil predpisano pobožnost, a žalibog Vašega opomina najbrže ne bom mogel izpolniti; minuli so zame tisti časi, ko je bila sleherni dan prilika opraviti sv. spoved in prejeti Jezusa v svoje srce. Minuli so tisti srečni časi, a upam, da se še povrnejo, ako Bog da... Priporočam se Vam v molitev in Vas prosim, da se me spomnite pri sv. maši, da bi mogel vse napore in težave voljno prenašati in da bi nepokvarjen na duši in na telesu prišel skozi strašne čase svetovne vojske.

Prisrčen pozdrav Vam in vsem kongreganistom

Vaš udani P.»

6. 12. 1915.

»Ker je 8. december že tu in jaz še nisem tiskovine prejel, formularja pa tudi nimam, prosim, da Vi v mojem imenu podpišete posvetitev.

O Božiču grem naprej in novo leto pričnem z bojem. Priporočam se v spomin.

Z. Š., kadet-asp.»

Vojna pošta 35.

»Z velikim veseljem sem podpisal »Renovatio«. Ud družbe hočem ostati vedno. Ne bom Vam popisoval, koliko sadov sem že prejel od Mar. družbe, zlasti sedaj še posebno, kar sem pri vojakihi. Ta košček papirja je premajhen, bilo bi treba napisati cel roman...

Vam udani I.»

24. 11. 1915.

»Ravno smo prišli zvečer od dela — kopali smo namreč strelne jarke med M. in tržaško cesto — kar dobim od Vas pisemce, ki mi je pač najbolj tolažilno voščilo za god (24. t. m.). Izredno sem vesel, da me niste pozabili. Lahko ste prepričani, jaz bi bil poslal tudi sam od sebe še pravočasno ponovitev posvečenja, a tembolj sem vesel, ko vidim, da me v kongregaciji niste pozabili. Povrnita Vam obilo Bog in Presveta Devica, 8. decembra pa naj vroča molitev Mar. kongr. ne pozabi: »pro sodalibus absentibus«, saj nas je veliko takih, ki nam ni mogoče izpolnovati družbenih pravil, a srce ostane srce, vneto za obljube, dane Preblaženi na dan konsekracije.

Pozdrav vsem sodalom I. Mar. kongregacije in Vam. Z Bogom!

Janko N., enol. prostov., poddesetnik.»

»Naznanim Vam, da sem prejel »Renovatio«, kar me je zelo razveselilo, obenem pa tudi razžalostilo, ker najbrže dne 8. decembra ne bom mogel pristopiti k mizi Gospodovi. Pri sv. maši sem bil samo enkrat, kar sem pri vojakihi; kdaj bom zopet, ne vem. Če ne bi imel toliko znancev, bi bilo dolg čas, sedaj se pa že prebije. Glede »menaže« se pa ne morem nič pohvaliti in tudi z drugimi stvarmi ne; sem bil pač preje bolj zadovoljen kot sem zdaj. H koncu: le spomnite se tudi nas 8. dec.

S spoštovanjem Vam pošilja obilo pozdravov

Vaš Jan.»

Vojna pošta 606.

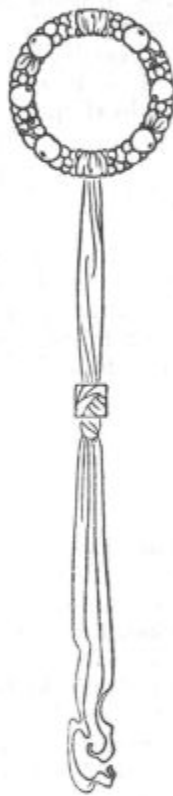
»Sporočam Vam, da sem prejel Vaše pismo. Zelo sem se ga razveselil, ker moja želja je, še zanaprej ostati družbenik Marijin. Zopet, po dolgem času mi je prav živo stopila pred oči kongregacijska kapelica in shodi, pri katerih sem slišal branje pravil in izmed pravil glavno točko o prejemanju sv. zakramentov. Zato Vam obljubim, da bom prejel sv. zakramente za praznik. Tu sem pride večkrat vojni kurat, mu bom pa naročil.

Vsled ozeblin moram pa precej

8. XII. 1915.

Danes sem obhajal ta veliki praznik Marijin na bojnem polju. Tako svečano ga nisem mogel praznovati kot doma. Toda storil sem svojo dolžnost, kakor mislim. Seveda, sv. spovedi in sv. obhajila nisem mogel prejeti. Pač pa sem obesil svojo družbeno svetinjo pod obleko ta dan, ker zunaj jo nositi, se mi ni zdelo previdno zaradi drugih. Sem namreč skoro med samimi brezverci in mohamedanci.

Svoje besede in pristrčen pozdrav na Vas zaključim z družbenim pozdravom:

Na griček ntki ta srčno
Jaz pokleknila bom,
In gorko, kakor prej nikdo,
Solzeč molila bom.

Saj griček drugim ni enak,
To je nagroben grič,
Pod njim počiva mlad vojak,
Oh, meni drag mrlič.

Sim. Gregorčič.

prestati, posebno vsled ozeblin na levi nogi. Na prstih raste divje meso. Najhujše je to, ker ponoči ne morem spati in zadnje dni, ko so se noge razbolele vsled mraza, brez opore še stati ne morem. No, pa vse bolečine, ki jih bom moral še prestati, hočem pretrpeti iz ljubezni do Jezusa in Marije.

Vam vdani M. J.
Feldspital 1/7.

Nos cum prole pia benedicat Virgo
Maria!

—a—

Prečastiti gospod!

»Včeraj sem prejel Vaše pismo; pristrčno se Vam zahvaljujem, da ste mi poslali »Renovatio«. Dobil sem, žal, prepozno, da bi jo Vam poslal že 8. — zato

sem Vam taisto sporočil na dopisnici, ki ste jo gotovo prejeli. Tembolj me je razveselilo, ko sem prejel Vaše pismo.

8. december je minul — preprost, vsakdanji dan je bil na zunanje, a vedite, da tudi notranje svetosti nisem zabil. Izza gorenjskih gora je votlo grmenje topov tako nekam čudne vtise risalo v dušo — a vendar drugače kot kak drug dan. Ne želim si več praznovati tega dne kot vojak — in vendar, če se vrnem, se bom na tega morda najraje spominjal. To so jekleni biseri, ki nam jih kuje vojska v srce. Kdor doživlja vse z menoj, bo umel in povedal morda jasneje, a meni je žal vojska vzela za to zmožnost. To je čudno, o čemur bi preje lahko besedičil, vse to nadomesti zdaj ena beseda — in nobena več.

Zahvaljujem se Vam obenem za priloženo sliko tovariša Štefana; sicer me je zazebló, ko sem pogledal nanj, češ, danes tebi, jutri meni — a dobre so tu in tam take misli.

V ognju še nisem bil; še precej daleč za fronto tvorim rezervo; okoli praznikov enkrat se prvič spogledamo s sovražnikom. Sicer se mi ne godi ravno slabo, a vendar nisem med zadnjimi, ki goje nade po slad-

kem miru. Končam svoje pismo s še enkratno prošnjo, da se me Vi in cela družba kaj spominjate ter Vas in vse tovariše pri-srčno pozdravljam

Vam udani

—o—, kadetasp.«

Velečastiti g. vodja, preljubi sobratje!

»Blago, tolažljivo in veselja polno ču-stvo je prevladalo v mojem srcu, ko sem prejel »Renovatio«, ki ste mi jo poslali v podpis. Nikdar še nisem s tolikim spošto-vanjem in natančnostjo prebral posveticve ko to pot. Začutil sem, da nisem zapuščen niti v skalni pečini, začutil sem mogočno varnost, čeprav se nahajam pred obličjem sovražnikovim. Saj bijejo zame srca soda-lov, čuva me Marija.

Najiskrenejšo zahvalo in najsrčnejšo pozdrave

Vaš

K.«

Tako so praznovali 8. de-cember kongreganisti-vojaki.
Filius Mariae non peribit.

Komu zaupaj?

Ali smeš vsakemu zaupati? Vprašaj, kaj pa, svoji prijateljici tudi ne smem ničesar po-tožiti? Lahko ji potožiš, toda glej, da ti ne bode žal, kot je bilo meni. Kako pa spoznaš pravo prijateljico? V nesreči, kajne! A kako malo je takih, ki bi jim človek res lahko po-tožil in zaupal! Če imaš prijateljico in ji za-upaš, razkriješ svoje srce, če te teži, ti je bolje, toda kako dolgo? Le kmalu pride pre-pir in razpor, le eno besedo je treba reči, in tvoja poprej navidezno dobra prijateljica te ne pogleda več. Sedaj seveda hitro raztrese tvoje nepopolnosti, da jih ve cel svet. Mogoče si že poskusila sad neumnega zaupanja, ako ne, glej in pazi, kaj zaupaš in komu! Vprašaj me, komu pa naj potožim, če me tare žalost in bridkost? Okleni se križa, potoži žalostni Materi božji in minule te bodo težave. Ko-

mu še lahko zaupaš? Potoži odkrito vse gorje svoje duše svojemu spovedniku. On ti bo dal nauke in opomine in tvoje srce se upokoji. Da, ko bi znale mladenke res rabiti molčeč-nost pred svetom, koliko manj bi bilo prepira in solz. Tudi ako nam kdo dela male krivice, bolje trpeti kot prepirati se. Ako tožuješ na-prej in raznašaj, kaj ti dela bližnji, je še slabše in prepir še večji. V bridkosti se obrni le k Mariji in klič:

Glej, tvoj sem otrok,

Ne pusti me pasti!

Peklene pošasti

besne in grozé,

drhti mi srcé

in v bolih in mukah se zvija.

Pomačaj, pomačaj, Marija!

Mati ljubezni.

»K Tebi se, sveta Devica, zatekam,
v solzah kesanja in v srčni bridkosti,
z upanjem trdnim ob tebi poklekam,
da ne zavržeš me, Mati sladkosti.

Mati, pač dolgo drugod sem blodila,
dolgo sem v svetu ljubezni iskala.
Pa se boleš mi je v duši rodila,
mrzla tujina miru mi ni dala.«

Mati najboljša ozira se v dete,
z roko dobrotno ga vodi ob brézni,
tajno šepče besede mu svete:
»Dete, jaz Mati sem — lepe ljubezni.

Vedno pripravljena duša je moja,
da olajšuje vam bednim trpljenje,
kdor najde mene, ni mar mu več boja,
kdor najde mene, ta najde življenje.«
Ljubinica.

Gospodova oporoka.

Ko je naš ljubi Zveličar zapuščal svet,
je napravil oporoko.

Prišla je ura, ko se je Gospod imel
vrniti k svojemu Očetu v nebesa. Ljubil je
svoje neizmerno. Obljubil jim je tolažnika
sv. Duha, ki jih bo tolažil v vseh bojih in
bridkosti. Dalje je govoril: »Še malo časa
in me ne boste več videli.« Nič več ne bo-
do gledali njegovega svetega obličja, nič
več slišali njegove sladke govorice, ki je
žalostne tolažila, bolne ozdravljala, mrtve
obujala. Prišla je ura ločitve.

Ko se oče poslavlja na smrtni postelji
od svojih ljubljenih otrok, kako iskrene
so njegove poslednje besede, kako naroča
in priporoča to, kar mu je najbolj pri srcu.

Tam na Oljski gori, kjer se je pričelo
Gospodovo trpljenje, tam tudi hoče iti v ne-
beško slavo, ker je dovršil po volji Očetovi
svoje poslance na zemlji. Ob tistem sveča-
nem trenutku zbere okrog sebe svoje apo-
stole in petsto svojih učencev. Kako težko
jim je pri srcu ob slovesu od Gospoda!

Kaj jim hoče Gospod še naročiti? To,
kar se mu zdi najbolj važno in potrebno.
Dvigne roko in prične počasi, resno, slo-
vesno: »Dana mi je vsa oblast v
nebesih in na zemlji. Torej poj-
dite in učite vse narode in kr-

ščujte jih v imenu Očeta in Si-
na in sv. Duha! Učite jih izpol-
njevativ vse, kar sem Vam zapo-
vedal! In glejte, jaz sem z vami
vse dni do konca svetá.« (Mat. 28,
18—20.)

Te besede so oporoka, ki jo je zapu-
stil ljudem, da jo izvršujejo.

»Dana mi je vsa oblast v ne-
besih in na zemlji.« Kralji in cesarji
dajejo ukaze, a še nikdar si ni nihče upal
govoriti kakor Kristus. Pri vsakem dru-
gem bi bile te besede smešne, a pri ubo-
gem Jezusu iz Nazareta so naravne in
umevne. Jezus ima pravico tako govoriti,
ker je Sin božji.

Nekoč mu je rekel Oče: »Prosi me, in
dal ti bom narode v delež, in pokrajine
zemlje v tvojo lastnino.« (Ps. 2, 8.) In Je-
zus je ponudbo Očetovo sprejel, ko je na
večer življenja molil: »In zdaj ti, Oče, me-
ne poveličaj sam pri sebi z veličastvom,
katere sem imel pri tebi, preden je bil
svet.« (Jan. 17, 5.) In res, Oče ga je uslišal
in dal mu je ime, ki je nad vsa imena, ta-
ko da se v njegovem božjem imenu pripo-
gibajo kolena vseh, ki so v nebesih, na
zemlji in pod zemljo. (Fil. 2, 9. 10.) S svo-
jim življenjem, s svojimi nauki, čudeži, pre-

rokbami je Jezus svetu pokazal, da je on pravi Bog in obljubljeni Odrešenik sveta.

Torej »pojditel!« Zato, ker je Bog in gospodar čez vse narode zemlje, jim daje oblast, da jih podučje, krstijo in privedejo v njegovo kraljestvo. Pojditel! Kam? Od hiše do hiše, od vasi do vasi, od mesta do mesta, od dežele do dežele, k vsem narodom zemlje. Ne čakajte, da bi narodi k vam prišli, ampak vi pojditel k njim, da poiščete in zveličate, kar je zgubljenega!

»In učitel vse narode!« Zopet dokaz njegove vse obsegajoče ljubezni in oblasti. »Tukaj ni ne Jud, ne Grk, ne suženj, ne prost, ne možak, ne ženska« (Gal. 3, 28) izvzeta. K vsem pošlje Jezus svoje apostole kot učitelje in »po vsi zemlji gre njih glas, in do pokrajin zemlje njih besede.« (Rimlj. 10, 18.) In kaj naj jih uče? »Pojditel in povejte, kar ste slišali in videli: Slepil spregledujejo, hromi hodijo, gobovi se očiščujejo, gluhi spreslišujejo, mrtvi vstajajo, in ubogim se evangelij oznanjuje. In blagor mu, kdor se nad menoj ne bo pohujšal.« (Mat. 11, 5. 6.) »Blagor ubogim v duhu, blagor krotkim, blagor žalostnim, blagor, ki so lačni in žejni pravice, blagor usmiljenim, blagor onim, ki so čistega srca, blagor mirnim, blagor tistim, ki preganjanje trpe zavoljo pravice, ker njih je nebeško kraljestvo.« To učitel vse narode. »Učitel jih izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal!« Pripovedujte jim o mojem življenju, o mojih naukih, o mojih delih, čudežih, o mojih ranah, smrti, o moji ljubezni. Povejte jim, da jih ljubim, in da sem vso svojo srčno kri prelil zanje, da vsi, ki v me verujejo, se ne pogube, ampak imajo večno življenje. (Jan. 3, 15.)

»In krščujtel jih v imenu Očeta in Sina in svetega Duha.« Janez, predhodnik Mesijev, je njega napovedal kot takega, ki ne bo krstil le z vodo, ampak tudi s sv. Duhom.

To oblast in dolžnost krščevanja podelil Kristus apostolom in njih naslednikom. Pokrstijo naj vse narode, da jih posvete in napravijo za njegove vernike. Po sv. krstu naj postanejo vsi ljudje otroci

božji. Zato jim da oblast, da vsem, ki se dajo krstiti, vtisnejo v njih dušo neizbrisno znamenje. Sv. krst naj bo znamenje popolne zmage, ki jo je Kristus izbojeval za duše.

»Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« Kristus gre sicer nazaj k Očetu, vendar pa svojih učencev ne zapusti, ampak ostane pri njih. Te besede morajo vse, ki delajo za sv. misijone, navdajati z navdušenjem. Gospod sam bo pomagal ravnati kriva pota, premagovati vse težave in vse sovražnike, on jim bo dal vsa sredstva in moč za delo, trpljenje in smrt. Tako bo lahko vskliknil vsak oznanjevalec sv. evangelija: »Vse premorem v njem, ki me krepeča.« (Fil. 4, 13.) Četudi je misijonsko delo zelo težavno in naporeno, vendar Gospod sam je z misijonskimi delavci, saj zatrjuje: »Glejte, jaz sem z vami.« Zato pojdi, četa apostolska, pojdi po vsem svetu! Četudi se imaš boriti s težavami na morju, v puščavi, v divjih gozdovih, nepoznanih in pustih pokrajinah, ne boj se, Gospod je s teboj! Četudi te sovražniki Kristusovi sovražijo in zaničujejo, ne zgubi poguma, Gospod je s teboj! Premagal je svet in smrt, a ostane še vedno med svojimi misijonskimi delavci vse dni do konca sveta, dokler ne bo delo misijonsko dovršeno.

Prišel je Gospod zato na svet, da odreši človeštvo in ga zveliča. To je bil njegov veliki misijon, ki ga je prejel od svojega Očeta.

Zato si je izvolil učence za misijonarje. Za to veliko službo jih je pripravljaj neprestano tri leta. Imenoval jih je »apostole« t. j. poslance. Govoril jim je: »Vi ste sol zemlje, vi ste luč sveta, pasite moja jagnjeta, pasite moje ovce.« Pred odhodom s tega sveta jim to še enkrat na srce položi, rekoč: »Pojditel in učitel vse narode in jih krščujtel v imenu Očeta in Sina in svetega Duha in jih učitel izpolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal.«

To je Jezusova oporoka, to njegova zadnja volja!

Cerkveni razgled

Po svetu.

Prvo znamenje miru. Črna gora se je, ko so zavzeli Avstrijci velevažno trdnjavo Lovčen, vdala in prosila za mir. To je stari kralj Nikola jako pametno naredil. Čemú gnati svoje ljudi brez potrebe v smrt! Ko bi le hoteli zdaj tudi drugi takó storiti!...

Našega cesarja želja za bodočnost. Dunajski župan dr. Weiskirchner je dal napraviti vojno spominsko knjigo dunajske mestne občine. V to knjigo je cesar napisal sledeče: »Zaupam v svoje narode in prosim Vsemogočnega, da vzame v svoje milostno varstvo našo pravično stvar.«

Zaupanje v Boga. Ko so naši avstrijski vojaki osvojili Lovčen, sta našemu cesarju k temu srečnemu uspehu iskreno častitala tudi nemški cesar in saški kralj. Častitko je cesar Viljem končal z besedami: »Bog je vedno pomagal in ostane tudi dalje z nami!« — Naš cesar je v zahvali nato med drugim odgovoril: »Božja pomoč nas bo spremljala do dobrega konca našega boja!« — Saški kralj Friderik je pristavil k častitki: »Bog nam pomagaj dalje!« — Naš cesar je zapisal na koncu odgovora: »Bog je z nami!«

Priznanje sv. očetu Benediktu XV. Več sto invalidov se je že povrnilo iz ruskega ujetništva, ki se čutijo srečne, da se nahajajo zopet v domovini. Izmenjava invalidov se je izvršila vsled posredovanja papeža Benedikta XV. Nedavno so ti invalidi poslali sv. očetu vdanostno izjavo in zahvalo za to človekoljubno delo.

Bolgarija in katoliška Cerkev. Opravičene so nade, da se bo po končani sedanji vojni katoliški Cerkvi na Bolgarskem bolje godilo, kakor se je doslej. Car Ferdinand, ki je bil nekaj let versko-politični omahljivec, je pred tremi leti, po sporu z Rusijo in Srbijo, postal zopet katoliško odločen mož. Izobčenja iz katoliške Cerkve, ki ga je zadelo, ker je bil dal popravo-slaviti sina Borisa, se je iznebil, in na veliko noč lansko leto je bil zopet sprejet v katoliško Cerkev in je v stolnici v Plovdivu javno in slovesno prejel sv. obhajilo. Tudi prestolonaslednik Boris se je odpovedal pravoslavju in je bil, kakor se trdi, sprejet v naročje katoliške Cerkve. V listu »Missionen« popisuje neki misijonar, kako ga je bil car Ferdinand,

ko se je obrnil na katoliško stran, l. 1912. pozval v Lozengrad, da mu je ondi maševal, in car mu je ministriral. Princezinji Evdoksija in Nadežda sta bili strogo katoliško vzgojeni in sta nedavno prejeli v Avstriji, v neki grajski kapeli, prvo sv. obhajilo v navzočnosti svojega brata Cirila.

Nov klic v litanijah M. B. Po odredbi papeža Benedikta se bo dodejala v litanijah prošnja: »Kraljica miru — prosi za nas!« S tem vzklikom je dovoljeno takoj začeti.

50.000 mladine se je bilo priglasilo v ljubljanski škofiji za božično sv. obhajilo. Ko se je učencem in učenkam priporočalo, naj darujejo sv. obhajilo za cesarja in domovino, so se z veseljem oglašali. Sveti dan je sam po sebi res primeren za sv. obhajilo; glede izpeljave bi se pa stvar bolje obnesla ob kaki drugi priliki.

Nova ugodnost. Sv. oče Benedikt XV. je podelil vsem duhovnikom, ki v sedanji vojski oskrbujejo dušnopastirsko pomoč med vojaki, da smejo z znamenjem sv. križa blagoslavljeni kovinaste križe ter s tem podeliti odpustke sv. križevega pota. Te odpustke dobe vojaki med sedanjo vojsko, ako drže križ v roki ter zmolijo vsaj petkrat očenaš, češčenamarijo in čast bodi..., ako ne morejo, kakor je običajno, opraviti teh molitev 20 krat.

Onečeščena cerkev sv. Petra v Rimu. V baziliki sv. Petra se je ustrelil neki italijanski vojak, zato so cerkev za nedoločen čas zaprli, ker so jo morali nanovo posvetiti.

Misijonski dan. Na praznik Sv. Treh kraljev so imeli na Dunaju v 43 cerkvah pridige o misijonskem delu in o potrebi ter dolžnosti, da se vsi katoličani zavzamemo tudi za to velevažno apostolsko delo. Bila je to nekaka mobilizacija katoliškega prebivalstva na korist misijonom, ki vsled svetovne vojske toliko trpe.

V Sarajevem je umrl dne 20. dec. 1915 prošt vrhbosanskega kapitlja dr. Ivan Koščak.

Redovnica Hein. Vdova bivšega kranjskega deželnega predsednika barona Heina, Olga Hein rojena grofica Apraksin, je stopila v neki samostan v Marienburgu na Nizozemskem.

† **Angelo Sarto.** 10. januarja je umrl brat rajnega papeža Pija X., Angelo Sarto. Bil je

poštni uradnik v domači vasi Riese ter dosegel lepo starost 79 let.

Slovenski dan v Gladbecku. Na Westfalskem v Gladbecku so blagoslovili 8. decembra 1915 krasno zastavo »Slovenske rožnovenske družbe«. Zastava ima sliko Marije, kraljice miru. Po slovesnem sv. opravilu v cerkvi se je izvršilo slavnostno zborovanje v društvenih prostorih, nakar so se vrstile slovenske pesmi, deklamacije, lepi prizori. Udeležba je bila veličastna; tudi domačini Nemci niso izostali; slavnost so počastili duhovniki, učiteljstvo, župan in drugi odličnjaki.

Po domovini.

† **Mihael Bulovec.** Solzno dolino je zapustil trpin, bivši spiritual pri čč. uršulinkah v Ljubljani. Dne 16. decembra je izdihnil blago dušo v bolnišnici usmiljenih bratov v Kandiji, kjer je užival gostoljubno postrežbo skoraj ves čas, odkar ga je zadela bolezen. Pokojni je dolgo časa opravljal nelahko službo kateheta in spirituala (duhovnega vodnika) v nunskem

Spiritual Mihael Bulovec.

samostanu v Ljubljani. Neumorno delaven in priden si ni privoščil potrebnega odmora za izprehod ali razvedrilo. V družbi prijateljev se je zvečer včasih malo oddahnil; to je pa bil tudi edini odpočitek. — V izvrševanju svoje službe ga je med govorom, ki ga je imel samostanskemu konventu, zadela pred tremi leti kap na možgane. Posledica je bila, da je izgubil spomin, ki se mu ni več vrnil. Životaril je potrj ter močno hrepenel, da bi se mogel še lotiti kakega dela, pa mu ni bilo дано. Rajni je bil več let urednik »Krščanskega Deto-ljuba«; rad je tudi zapisal kako smešno za naše časopise. Tudi pri »Dom in Svetu« je svojčas pomagal kot urednik listnice, v kateri je dopisoval s pesniki-novinci. Mladini je bil vzoren vzgojitelj. N. p. v m.l.

Umril je v Dobropoljah po kratki boleznj ondotni kaplan č. g. Matej Kozéj, rodом iz Tunic pri Kamniku. Mladi duhovnik je bil vnet za prospeh katoliškega društvenega življenja. Star je bil šele 35 let.

Nagle smrti je umrl župnik in dekan pri sv. Magdaleni v Mariboru č. g. zlatomašnik in č. kanonik **Simon Gaberc.** Našli so ga 14. januarja mrtvega v postelji. P. v m.l.

V smrtni nevarnosti je bil trnovski dekan č. g. dr. **J. M. Kržišnik** dne 19. decembra, ko je spovedoval v Hrušici. Med bliskom in grmenjem je udarila strela ter zašla v cerkev, kjer se je pomudila v spovednici, ter omamila in ožgala g. dekana, ki pa je, hvala Bogu, ostal še živ.

Osrednje semenišče za nadškofijo goriško je začasno — kakor smo že bili omenili — v samostanu cistercijanov v Zatičini. Bogoslovcev je 33, in sicer 19 iz goriške škofije, 10 iz poreške, 4 iz krške.

Deški zavod za vse hrvatske škofije z lastno gimnazijo se ustanovi v Zagrebu. Tako so sklenili hrvatski škofje na svojem zadnjem zborovanju.

K članku »Milostipolni praški Jezušček« v januarjevi številki naj omenim, da Slovenci imamo že v svojem jeziku zgodovino Praškega Jezuščka. Založil jo je frančiškanski samostan, tiskala pa Katoliška tiskarna l. 1898. V dveh letih je dočkala tretjo izdajo; žal, da je ta mična knjižica 150 strani, ki v drugem delu vsebuje tudi lepe molitve k Božjemu Detetu, že pošla; nove izdaje pa ni! Tudi v Pragi sem l. 1914. zastonj povpraševal po knjižici »Milostny Prašské Jezulátko«, ki je tudi popolnoma razprodana. Ali ni to obtožba naše mladosti? Kdo se bo lotil tega hvaležnega dela? Saj bi se mogla tiskati neizpremenjena izdaja... **A. N.**

Eveleth, Minn. (Amerika). Tukaj smo imeli Slovenci od 17. do 25. oktobra sv. misijon, ki ga je vodil priljubljeni slovenski frančiškan rev. Kazimir Zakrajšek. Nekoč je bilo čitati, da je bil v neki naselbini sv. misijon in je prišlo šest Slovencev k spovednici. Ne mislite, mili rojaki, da je bilo tukaj tudi tako. Č. gosp. misijonar so rekli: 58. misijon vodim, a tako lepega uspeha še nisem našel. Pridno smo se udeleževali, imeli smo vsak dan štiri pridige. Posebno materam so dajali lepe nauke, morale so obljubiti, da bodo vsak večer molile s svojimi otroci. Nobeno oko ni ostalo v cerkvi suho, ko so dečki in bele oblečene deklice pred oltarjem s povzdignjenimi rokami prosili Boga mesto nas, rekoč: Grešili smo, o Jezus, odpusti nam; usmili se nas, o Jezus, usmili se nas! Toda žalibog dobé se pa tudi slovenski očetje in matere, ki niso videli cerkve znotraj. Zato pa, mili, nepozabljeni rojaki, priporočamo se vam v molitev! Tudi mi sočuvstvujemo zdaj z vami in vam želimo tak mir, ki ga svet ne more dati!

Marijine družbe.

Dobrepoljska Marijina družba je izgubila vzornega mladeniča **Antona Prelesnika**. Padel je na italijanskem bojišču 23. novembra. Bil je vnet in navdušen pri vseh družbenih in orlovskih prireditvah. Kakor je zvesto služil cesarju tam daleč v Galiciji in pozneje, ko je po zadobljeni rani zopet ozdravel, na laški meji, tako in še bolj je zvesto služil Mariji, svoji materi: Spet je prišel čas, da moram nazaj, tja, kjer smrt zahteva svoje žrtve. Pa Marija, ki sem ji v svoji rojstni vasi in farni cerkvi obljubil posebno zvestobo, med vami, dragi moji tovariši, me ne bo zapustila. Pomagala bo tudi goreča molitev moje matere. In spet drugič je pisal: Zdi se mi, da sem kakor doma, ker ravno sedaj sem prišel od sv. maše in prejel sv. zakramente. Srečen sem in vesel, mirno in tiho blaženstvo se je ulilo v moje srce, dozdeva se mi, kakor da bi bil na ženitovanje povabljen. Z mirom in navdušenjem grem zopet v boj, ker Bog je z menoj, kdo me bo premagal! Da, Bog je bil z njim in Marija ga ni zapustila tudi tedaj, ko mu je težka svinčenka pretrgala nit življenja v cvetu let. To tolaži nas in njegove potrte starše.

Življenje za domovino je dal **Jožef Rančigaj**, član Marijine družbe in odseka Orlov pri Sv. Jurju ob Taboru (Savinjska dolina). V starosti 19 let je stopil v vojaško službo. Bojeval se je dva mesca proti zahrbtnemu Lahu, kjer je prestal mnogo težav. Potem je šel na srbsko bojišče, kjer mu je dne 7. oktobra v boju za Belgrad uničila sovražna krogla mlado življenje. Bog daj, da se vidimo tam, kjer ni ločitve in ne solz!

Padel je 14. novembra na italijanskem bojišču ugledni mladenič **Janez Copar** iz Velike Kostrevice župnije šmartno pri Litiji, 40 let star. Bil je prednik Marijine družbe, ud tretjega reda in nad 10 let izvrsten pevec šmartinskega cerkvenega zbora. Storil je tudi trdni sklep, ostati saunski za vedno. Pred par leti mu je prepisal stari stric v Preski nad Libergo lepo urejeno posestvo brez dolga, hleve polne rogatega živine in ščetincev, vinograde in vse gojedarsko poslopje v dobrem stanu. Prišla je vojna in poklican je bil tudi v brambo domovine. Njegov poveljnik sporoča staršem, da se je izvrstno obnašal in da je bil hraber vojak. Počivaj mirno, dragi Janez, med goriškimi Slovinci!

Št. III v Slov. gor. Fantovska Marijina družba tudi pri nas pogreša veliko svojih udov. Večina je šla v boj za vero in dom. Žal, da so že tudi nekateri padli, a ponosni smo, da so stanovitno branili domovino pred krutim sovražnikom! Dal Bog, da bi za nas tam

prosili, da bi bili tudi mi tako junaški, kadar pride vrsta na nas. Doma nas je še okrog 40, a večina mladih iz šole stopivših fantov. Sprejem novih udov smo imeli 15. avgusta, kar se je zgodilo slovesno. Sprejem drugih kandidatov bo najbrž 2. svečana bodočega leta. Mladeniči! Ne ustrašimo se bojev in težav! Tudi mi doma smo lahko junaki in pa hrabri v boju za pravi značaj, omiko, ljubezen med seboj in nedolžnost srca! Mnogi fantje so še izven družbe, a žal zato pa tudi izven čistosti in zmisa za dobro stvar! Mi pa uporabljajmo vsak trenutek za izobrazbo na vseh poljih!

Sv. Jurij ob Taboru. Gotovo dobro poznate, g. urednik, našo deklisško družbo in ste je veseli, ker pošiljate na njen naslov toliko »Bogoljubov«, letos celo 236 izvodov. Je menda malo takih družb na Slovenskem. (Res! Ur.) V zadnjih dveh letih smo napredovali za 25. In to visoko število »Bogoljuba« priča, da naša družba lepo uspeva in bo zanjeprej še lepše, ako družbenke ne bodo samo naročnice, ampak tudi bralke »Bogoljuba« ter si lepe in koristne nauke jemale k srcu. Naj podamo letno poročilo: Ob začetku leta 1915. je bilo v družbi 161 deklet. Med letom jih je priraslo 17, odpadlo 11, 4 so bile izbrisane, 6 jih je »izstopilo« in 1 umrla; sedaj torej 167 deklet. Nauk za družbo je bil trikrat, predstojništvo je imelo 10 sej, skupno sv. obhajilo je bilo petkrat (dvakrat za cesarja, vojake in domovino). V družbi delujejo 4 odseki: časniški, evharistični, treznostni in misijonski, izmed katerih sta posebno prva dva uspešno in požrtvovalno delovala. Iz tega kratkega poročila je razvidno, da je družba v preteklem letu veliko dobrega storila, mnogo slabega preprečila in to hoče z Marijino pomočjo tudi zanjeprej.

Z Blok. Od 5. do 8. decembra smo obhajale duhovne vaje, ki jih je vodil prav spretno g. Ivan Rihar, župnik na Gori. Pelje je oskrboval naš pevski odsek pod vodstvom g. voditelja; skozi tri dni pa smo skupno pristopale k sv. obhajilu. — Med letom so se ustanovili trije novi odseki. »Vincencijev patronat« je ime prvega odseka. Deloval je silno marljivo: v kratkem času je nabral čez 450 K. in pridobil 125 naročnikov na »Detoljuba«. Drugi odsek je »evharistični«, ki je zbral okrog sebe 67 dobrih članic, ki pristopajo na vsaka dva tedna, na teden in vsak teden najmanj dvakrat k sv. obhajilu. Vsa čast njihovi zvestobil! Tudi tretji odsek si je postavil kaj lepo nalogo: skrb za domačo zgodovino. Pred vsem smo zbrale gradivo za zgodovino naše župnije od mobilizacije 1914. leta naprej in tako smo marsikaj rešile pozabljivosti. — Začetkom leta

1915. nas je bilo 190. Na novo je bilo sprejetih 20 deklic, pristopile so 3 članice kot gostinje, 4 jih je bilo izbranih, odstopile so 3, tedaj nas je konec leta 1915. lepo število 206. — »Bogoljubov« je prihajalo k nam 161, letos pa 173. — Tudi »Marijin vrtec« se je zelo poživil: 132 dečkov in 163 deklic, tedaj skupno 295 otrok. Naročenih jih je 149 na »Angelčka«. »Marijin vrtec« se je držal, kolikor je bilo to mogoče, mesečnega sv. obhajila, članice Marijine družbe pa so prejele 10.387 sv. obhajil. (Prav lepo! Ur.)

Devica Marija na Jezeru (Prevalje). Praznik Brezmadežne je bil za nas najveselejši dan, ker sprejete smo bile v prekrasen vrt Marijine družbe. Zbrale smo se v župnišču, iz katerega smo šle v lepem redu z zastavo in molitvijo in petjem v lepo okrašeno cerkev. Nato je bil krasen in jedernat govor, katerega so imeli gosp. župnik, voditelj družbe. Za tem se je vršil slovesen sprejem. Sprejetih je bilo 53 deklet. Nato je sledila daritev sv. maše, med katero smo imele skupno sv. obhajilo. Bog daj mladi družba svoj blagoslov, da bi krepko rastle, cvetela in rodila obilen sad. Da bi to veselje in ta pogum ostal vedno v naših srcih! Upamo, da se bodo nam pridružile vsa poštena dekleta prevaljske župnije. Slednjič se priporočamo vsem koroškimi sosestram v pobožno molitev.

Tinje na Koroškem. Na Sveti dan je nas dekleta zopet gnalo v družbeno sobo. Z Marijino pesmijo smo otvorile sestanek, potem pa kar »Bogoljuba« v roke. Tam smo iz 12. številke v članku: »Koliko je pri nas globoko« izprašale malce naši družbi vest (Tako je prav, tako! Ur.) in — čast preblazeni Devici! — na marsikatero vprašanje smo mogle povoljno odgovoriti. Eno leto je preteklo, kar stojimo; imeli smo v tem času vedno boje, a lahko smo to pot odgovorile »Bogoljubu«, ko vpraša radi pobožnosti, radi pogostega sv. obhajila ter zdržnosti od škodljivih pijač. Prejšnja leta število sv. obhajil še tisoč ni doseglo, četudi je fara precej velika; leta 1914., ko se je razvila »Evhariistična zveza«, smo prišli na 2970 — v minulemu letu pa na 3200. Mnogo prilike, se vaditi in krepiti voljo, nam vedno nudita evharistični in zdržnostni odsek. Tudi ob najlepših praznikih, kakor sta Velika noč in Sveti dan, obhajilna miza ni zapuščena, kar je prejšnja leta vedno bilo. V tej zadevi je torej led že prebit — zdaj pa hitimo še pri abstinenci. Tudi tukaj ključemo in glodamo, pa kaj smo priglodali? Posebno veliki tukaj nismo, a nekaj profita je le! Protialkoholna misel je vržena med ljudstvo; dana je ljudem prilika to stran si natančneje ogledati in premisliti, kar

upamo, da bo vsaj sčasoma rodilo pravo sodbo o skritelem sovrahu alkoholu. Pač se ob popolni zdržnosti marsikomu nategnejo usta in oči na široko nad to domnevno bedarijo, a očiten, dejanski zgled naših zdržnikov nepobito spričuje krasni sad abstinence na eni strani, na drugi strani pa razkriva nizkotnost ter škodljivost popivanja. Tako pri nas. Kako pa pri vas Korošcih naokol'?

Iz Čateža ob Savi. V ponedeljek dne 22. novembra je spremila naša dekliska Marijina družba k večnemu počitku Ano Koretič iz Brloga, župnije Sv. Križ pri Kostanjevici. Bila je članica tamošnje Marijine družbe. Na Čatež je prišla 3. novembra, ker je umrla teta, potem je pa mislila še nekaj dni ostati, da bi otrokom pomogla kaj ponarediti. Malone vse je bilo v redu in ona se bi bila lahko vrnila domov, pa se je prehladila in v soboto dne 20. novembra je mirno v Gospodu zaspala v 22. letu svoje starosti. Dan pred smrtjo je prejela še sveto popotnico.

Iz kronike dekliske Marijine družbe v Tržiču. V letu 1915. je štela družba 240 članic. Sej je imela 6, shodov 12, med temi 2 slovesna, 2 skupni sv. obhajili. Vsi odseki so marljivo delali. Pevski oskrbuje celo leto petje na koru in pri raznih drugih pobožnostih. Evharistični odsek je mnogo pripomogel, da se je število sv. obhajil zelo pomnožilo. Lansko leto smo našli 64.000 obhajancev. Misijonski odsek je napravil za župno cerkev dva prta za glavni oltar, enega za oltar presv. Srca Jezusovega, dva prta za kredenco, dva pultna, natezalnik za zvonec, obhajilni prt, dva baržunasta za pod svečnike, štiri ovratnike za strežnike in dva za cerkvenika. Ta odsek je skrbel, da smo imeli skozi celo zimo in poletje sveže cvetlice na oltarjih. V družbi treznosti so razen par izjem vsa dekleta. Število »Bogoljubov« je bilo lansko leto 150, letos jih ima družba že 160 in sicer skupno, poleg tega jih dobivajo razni posamezniki na svoj naslov. 8. decembra je po slovesnem nagovoru g. dr. Valjavca, salezianca iz Ljubljane, sprejel gosp. voditelj 15 kandidatinj v družbo. Družba moli ob nedeljah pred popoldansko službo božjo uro molitve za zmago in mir, vsako nedeljo zvečer ob 7. moli in poje za vojake križev pot. Ena članica je odšla k usmiljenkam in deluje sedaj kot sestra Egena v ljubljanskem Leonišču. — Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda ter za dejanje sv. Detinstva se je nabralo nad 100 K. — Za vojake se je naredilo 1017 kosov raznih oblačil ter opremilo 150 vojakov domačinov. Po družbi se je odposlalo 160 kosov zlatih in srebrnih predmetov v vojne namene. Družba je delovala tudi pri cvetličnem dnevu za »Rdeči križ«

in nabrala lepo vsoto denarja. — Naj omenim še žensko Marijino družbo. Ta šteje 242 članic. Za cerkev je nabavila vijolične oltarne prte, za prižnico, pod svečnike, natezalnik za zvonec in prte za dve mizici. Podpirala je gmotno dnevno zavetišče sv. Jožefa in darovala v ta namen nad 100 K. (To mnogostransko živahno delovanje je vsega posnemanja vredno. Ur.)

SPOMINJAJTE SE UMLRILI!

Neža Avšič, Križanke, Ljubljana.

Marija Pajnič in Neža Ferjan iz Marijine družbe za žene pri Sv. Jakobu v Ljubljani.

Darovanci Marije „Kraljice src“, pozor!

Ste li opazili, da smo novo leto začeli s soboto, z dnevom, ki je posvečen preblazeni Devici Mariji? To je vredno pomistiti vsem, tembolj pa darovancem Marijinim. Drugi dan smo obhajali god božjega Deteta, najslajše ime »Jezus«. Sobota novega leta je bila primerna priprava za god Jezusov. Marija je marsikoga dovedla k svetemu obhajilu in Jezusu pripravila veselje, ki ga ima nad človeškimi otroci.

V tem času ljudje radi pohitijo tudi k jaslicam. Ta ljubeznivi prizor nam kaže bolj kot kateri drug v cerkvenem letu, kako da se je Jezus iz naročja večnega Očeta daroval Mariji, in po Mariji nam. In tu čutimo bolj kot kje drugje potrebo, da naj se tudi mi darujemo Mariji in po Mariji Jezusu. Darujemo, žrtvujemo naj se celotno — ne samo na pol ali pa samo z besedo. Ako bi bil božji Sin tako površno in polovičarsko ravnal kakor mi, bi bilo slabo za nas. Upamo kdaj natančneje o tem spregovoriti. Za sedaj samo pozor udom bratovščine, naj se letos še posebno posvetijo Mariji, naj posvetitev s celim srcem ponovijo za celo leto, ako je še niso! Potem naj začnejo takoj misliti, kako da bodo svojo letno pripravo za 25. sušca vestno vršili. Začne se 24. februarja. Kolikor bo mogoče, bo ta dan zopet slovesen shod pri sv. Jožefu nad Celjem.

Slovenskim fantom — bodočim vojakom.

Za marsikoga od vas, preljubi slovenski mladeniči, bo prišel dan, ko bo treba obleči vojaško stknjo. Treba vam bo na-

stopiti sicer tako lep stan, a mladim fantom v mnogih ozirih tako nevaren. Mnogi izmed vas še niso bili dosti med svetom, ne vedo kaj se pravi živeti v tujini, med ljudmi različnih nazorov in ver, ne vedo kaj je svet. Tuj jezik mogoče, čisto tuje ljudstvo, popolnoma nove razmere in okoliščine, kako raznovrstno vpliva vse to na mladega fanta-vojaka. Da ohraniš trdno-neomajno sveto vero, ki te je učila blaga mati, da ti rasto in cveto vse rožice prelepih čednosti, ki so jih vsadile v mlado srce ljubezen in požrtvovalnost odgojiteljev, da nikdar ne zatajiš premilega matrinega jezika, da se vedno zavedaš sina matere Slovenije, oboroži se, oboroži se vsestransko, preden odideš k vojakom. Priporočam ti, vzemi s sabo predvsem prelepo knjižico: »Slovenskim fantom na pot v cesarsko službo«. — Pred odhodom z žetvenega dopusta mi jo je podaril gospod župnik. Kako sem mu hvaležen! — Veruj mi, predragi mladenič, tu dobiš tolažila in razvedrila, kadar trebaš. Če se ti zbirajo nad mlado dušo oblaki temnih misli, če se te poloti domotožje, če se čutiš tujca med domačini, vzemi v roke to knjižico. Posebno poglavje »Mati« dobro prebiraj. To se mi zdi pač najlepše...

Janko Žagar, enoletni prostovoljec.

Opomba uredništva. Knjižica »Slovenskim fantom« je zdaj pošla in se ne dobi več, pač pa »Krščanski vojak«, ki naj bi ga imel vsak slovenski vojak. »Slovenskim fantom« se bo že še na novo natisnilo, a dokler tega ni, kupujte »Krščanski vojak«. Stane samo 30 vinarjev. Toliko lahko premore vsaka najbolj revna hiša, da to lahko kupi in pošlje svojim na bojišče. Če niste tega že storili, storite čimprej!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Dva brata-vojaka za ohranitev na pravi poti in srečno vrnitev. — Brat v Ameriki, da bi ohranil sv. vero in srečno prišel domov. — Oče in mati za potrpežljivost in vdanost v voljo božjo. — Umrli sestra. — Umrli U. V. kot novinka pri usmiljenih sestrah. — Marijina hči za milost srečne zadnje ure. — Vsi v boju padli vojaki. — Dekleta iz neke župnije, da bi si ohranile najdražji zaklad. — Naši duhovniki. — Neka dekle, ki je zašla na kriva pota. — Na revmatizmu bolan mladenič, da bi dosegel neko posebno milost. — Marijina družabnica za stanovitnost v dobrem ter milost vrednega prejemanja sv. zakramentov. —

Bolna žena za zdravje in potrpežljivost. — Marijina družabnica za ozdravljenje od težke bolezni. — Marijina hči za spoznanje v dušnem stanu, zmagó v skušnjavah, vreden sprejem sv. zakramentov in v dosego dušnega miru. — Neki mladenič za zmagó v hudih skušnjavah. — Dve družini. — Pijančevanju vdane osebe.

ZAHVALE.

Marija Fojkar presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu ter sv. Antonu Pad. za večkratno uslišano prošnjo. — A. M. Materi božji in sv. Antonu za zdravje. — Marijina hči iz S. Mariji Pomočnici in sv. Antonu Pad. za dobro opravljeno sv. spoved. — Marija Zajec Bogu, Mariji in sv. Antonu Pad. za uslišano molitev v neki važni zadevi. — Marija Pipan sv. Antonu Pad. za dvakratno uslišanje v časnih zadevah. — Marija Vrenjak presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji na Homcu, sv. Jožefu in sv. Antonu za zopet dobljeno zdravje. — Neka oseba iz Bukovja presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu za večkratno uslišano molitev. — M. G. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za zdravje svoji nečakinji po opravljeni devetdnevni. — Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter sv. Jožefu za milost in pomoč v velikih dušnih in telesnih stiskah. — Ana Štarkl presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ozdravljenje njene na očeh bolne sestre. — Neka oseba Sv. Duhu in Mariji Pomočnici za rešitev v hudih dušnih stiskah.

Darovi.

Za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«: župnija Železniki 5 K, Stopiče 43 K 38 v., prošt I. Sajovic 4 K, Marijina družba v Dramljah (po g. A. Goričanu), št. Vid pri Vipavi 10 kron, Trst (Ana Simonič) 16 K 42 v., Sostro 15 K, Rozalija Miklavčič zbrala 10 K, N. Stazinski 8 K, P. D. Pristovnik 5 K, župnija Komenda 92 K, št. Rupert (Apostolski odsek) 6 K 20 v., Hrenovice 70 K, Podmelec 38 K, Cerklje 42 K, št. Vid pri Zatičini 43 K, Čemšenik 58 K.

Za sv. maše za padle vojake. Uršula Gabrič, Sv. Jakob v Rožu, 12 K; Ana Lamprecht, Sp. Dravgorod, 8 K; Neža Kotar, Pretižje, 2 K; Katarina Šterbenc, Rodine, 4 K; Antonija Duh, Radgona, 8 K; Marija Wiegele, Zahomec, Korško, 2 K.

Za afrikanske misijone. Neimenovani 50 K; Ana Zağoričnik, Sv. Peter v Sav. dolini, 10 K; Kuracija sv. Mihaela na Krasu, 20 K.

Za splošno dobrodelne namene. Amalija Debelak, Prelazko, Štajarsko, 10 K.

Za bosenske misijone. Dekliška Marijina družba, št. Jakob v Rožu, 8 K.

Za razširjenje svete vere. župnija Črni vrh nad Idrijo 50 K.

Z odkup poganskega otroka z imenom Jožef. Jožefa Orehovec, Braslovče, 20 K.

Zbirka za sv. očeta. župnija Črni vrh nad Idrijo 20 K.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Na nekatere dopise. Prav rad in brez ovinkov priznam, da je bila tista beseda, ki je povod spotike, v »Bogoljubu« neumestna in nepremišljena; pa mi je ušla izpred oči, zmuznila se med prsti. Ko sem jo bral, sem čutil, da ni prav, pa jo pozabil črtati. Pri tolikem številu spisov, ki jih moram brati kot urednik treh časnikov, ko je treba na vsako besedo paziti in jo pretehtati, če je prava ali ne, pri tolikem popravljanju, ki je potrebno, ni ravno čudno, če kdaj človeku kaka manj premišljena besedica skozi zmuzne. Če izbiral bi fižol, ti tudi morda po zmoti zaide kaka smet v lonec, in tudi dobri kuharici se lahko ukrade muha v močnik. Smo pač ljudje, trohlijivi in zmotljivi. Najtežje pri uredništvu je ravno to, da je urednik za vsako tiskano besedo odgovoren širni javnosti, od katere ima pač vsak svoj okus; eden sodi tako, drugi drugače. Pa tudi pisatelju lahko uide izpod peresa kaka manj primerna beseda, ne da bi mislil kaj hudega. Sicer nimam te nesrečne »bunke« za tako kričečo krivico, če se hoče prav razumeti, zato so jo pametne dekleta tudi čisto mirno sprejele, in tudi za nobeno nesrečno »katera Bogoljuba« noče več. Vendar pa kakor rečeno »rad priznam, da ni bila v »Bogoljubu« na mestu. — S tem je ta stvar dovolj pojasnjena in zdaj o tem v »Bogoljubu« nobene besede več, ne v očitane ne v opravičenje; imamo dosti drugega pametnega pisati! — Vojaska pisma, če hočete, da jih »Bogoljub« prinaša, doma lepo prepisite in prepis pošljite listu, izvirno pismo pa za spomin doma ohranite; ne pa zahtevati, da bi se pisma vračala. Vojaki pišejo navadno le s svinčnikom in tako, da se časih prav težko bere, še težje pa popravlja; večkrat kar nemogoče. Torej prosim odslej tako. Urednik.

Danes se je moralo odložiti mnogo dopisov in darov.

V prvem članku naj se bere v 2. vrsti namesto »večno oznanilo« »veselo oznanilo«.

5. Sobota. prva v mescu. Sv. Peter Krstnik. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zado- ste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta; b) tretjeredni- kom kakor 1. dan.

6. Nedelja, prva v mescu. Po- polni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpusti: a) če v bratovski kapeli molijo na namen sv. očeta; b) če so pri me- sečni procesiji; c) če v bratovski cerkvi ne- kaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

8. Torek. Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulir- jem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sužnjev.

11. Petek. Sedem ustanovni- kov servitskega reda. Popolni od- pustek udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem v bratovski ali farni cerkvi.

18. Petek pred 1. predpepelni- čno nedeljo. Tretjerednikom popolni od- pustek in vesoljna odveza.

19. Sobota. Sv. Konrad Pija- čenski. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 1. dan.

21. Ponedeljek. Sv. Angela Me- ricija. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 1. dan.

22. Torek. Sv. Marjeta Korton- ska. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 1. dan.

26. Sobota. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 2. dan.

27. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Darovi.

Za vojaško-misijonske namene. Julija Pa- dežnik, Lankovo, 10 K; Ana Riepl, Ošenice, 2 K; Fani Benigar, Dunaj, 5 K; Uršula Popot- nik, Marija na Zili, 1 K; Angela Pirc, Merbeck na Nemškem, 2 K 50 vin.; Ivana Čizman, Čr- nuče, 3 K; cerkvene pevke, Lokavec na Vi- pavskem, 30 K; poročnik Ivan Perko, 3 K; Ja- nez Oblak, Soudana, Amerika (za molitve- nike), 10 K.

Za kruh sv. Antona. G. Anton Kolar, žup- nik, št. Ilj pri Velenju, 24 K; Neimenovana iz Srednje vasi v Bohinju 5 K; Anton Žigon, Loka- vec pri Ajdovščini, 3 K; Franc Obrekor, Dol. Tribuša, 40 K; Neimenovana iz Solčave 20 K; Marija Kumar, Slatine, štajarsko, 5 K; Anton Križman, vojak, Feldbach na štajarskem, 10 K; Anton Kolar, župnik, št. Ilj, štajarsko, 4 K.

Za dobre namene. Terezija Fuchs, Semič, 8 K; Neimenovana iz Ptuja 5 K 60 vin.; Peter Gorjup, št. Jurij v Slov. gor., 5 K; Katarina Tresnik, Loče pri Beljaku, 2 K; Uršula Kon- cilija, Novo mesto, 2 K; Franc Karpe, Moste pri Ljubljani, 40 K; Jožef Kaltnekar, Podbrdo ob Bači, 9 K; Neimenovana s Koroškega, 20 K; Marko Papič, Joliet v Ameriki, 6 K; Marija Wiegeler, Zahomec na Koroškem, 6 K; g. Jer- nej Podpečan, kaplan, Konjice, 9 K.

Za najpotrebnejše misijone. Nabrala ne- imenovana 12 K; Franc Zabret, kaplan na Vr- niki, 20 K; Janez Oblak, Soudana, Amerika, 5 kron.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. G. Ivan Brezovar, duhovnik v pok., Smartno pri Litiji, 20 K.

Izborno se je obneslo za vojake v vojski in
aploh za vsakoga kot najboljša

bol oblažajoče mazanje

pri prehlajenju, reumatizmu, gihu, influenci,
prsi, vratni in bolesti v hrbtu

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment. capsici
compos.

Nadomestilo
Sidro-Pain-Expeller.

Steklenica kron — 80, 1'40, 2'—.

Doblva se v lekarnah ali direktno
v Dr. Richter-ja lekarni „Pri zlatem levu“,
Praga, I., Elizabetina cesta 5.

Dnevno raspošiljanje.

5 vinarjev

stane dopisnica, potem katere
izvolite zahtevati moj glavni ce-
nik s 4000 slikami, obsegajoč
bogato izbero pripravnih pred-
metov za vsakdanjo rabo in da-
rila; cenik se pošlje vsakomur
zastonj in poštne prosto.

Prva tovarna ur JAN KONRAD,
o. in kr. dvorni za. ožnik, Brüx št. 1225 (Češko).

Pristne nikeln, žepne ure po 4-20 K, 5-— K.
V srebru 8-40 K, 9-50 K. Nikeln. budilka 2-90 K,
ure s kukavico 7-85 K, ure z nihalom 9-— K.
Pošilja se po povzetju. - Neugajajoče se za-
572 menja ali denar nazaj.

Misijon.

Hčerke iz dobrih rodbin, ki čutijo v sebi poklic za redovništvo in se hčejo posvetiti vzgoji revnih otrok in misionarskemu delu v tu- in inozemstvu, se sprejmo v

samostan Srca Jezusovega

(Herz-Jesu-Kloster)

633

Dunaj XXI. Leopoldauerstrasse 123.

500 K

1625

Vam plačam, ako Vaših kurjih oces, bradavic in trde kože, tekom 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam.

Cena lončku z jamstvenim pismom K 1.—, 3 lončki K 2.50, 6 lončkov K 4 1/2. KEMENY, Kaschau (Kassa) I., poštni predal 12/102, Ogr.

Bogata zaloga

546

šivalnih strojev,
koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Najboljša in najsigurnejša prilika za štedenje!

LJUDSKA POSOJILNICA

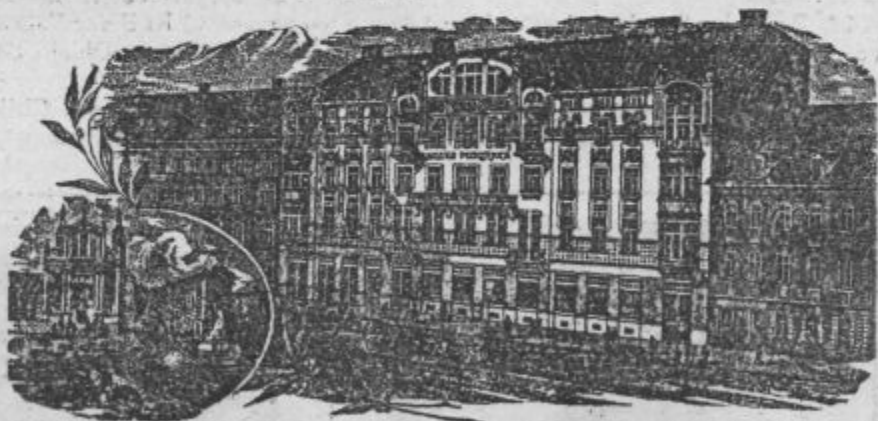
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, prilije, v lastni hiši, nasproti hotela „Union“ za frančiškarsko cerkvijo sprejema hranilne vloge in vloge v tekočem računu, za katere jamčijo ne samo njeni zadrugiški temveč tudi cela dežela Kranjska, in jih obrestuje po

4 3/4 %

brez kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih obresti 4-75 K na leto. Stanje vlog je bilo koncem marca 1914 čez 22 milijonov K. Za nalaganje po poštno poštno-hranilnične položnice brezpl. na razpolago.

Načelnstvo.

Dnevnik;

„Slovenec“

stane po pošti prejemaj:

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

celoletno	K 26.—
polletno	„ 13.—
četrtno	„ 6-50
mesečno	„ 2-20

KATOLISKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v tisk vsakojake tiskovine od preproste do najfineše izvršitve.